GUÐMUNDUR KAMBAN

DE ARABISKE TELTE

SKUESPIL I
TRE AKTER

V. PIOS BOGHANDEL — POVL BRANNER
NØRREGADE — KØBENHAVN — 1921

DE ARABISKE TELTE

GUÐMUNDUR KAMBAN

GUÐMUNDUR KAMBAN

DE ARABISKE TELTE

SKUESPIL I
TRE AKTER

V. PIOS BOGHANDEL — POVL BRANNER
NØRREGADE — KØBENHAVN — 1921

S. L. MØLLERS BOGTRYKKERI — KØBENHAVN
211987

FRU SYLVIA THORLACIUS, *Slægtens Ældste*
EGGERT THORLACIUS, *hendes Søn*
FRU DAGMAR, *hans Hustru*
KARL
BALDVIN } *deres Børn*
SIGTRUD
VIBEKE
LOUISE } *deres Svigerbørn*
Dr. VIGGO MOHR, *Læge*
PROFESSOR AXEL THOMSEN, *Dr. med.*
FRU STEFANIA THOMSEN, *f. Thorlacius, hans Hustru*
ANNA, *Stuepige*

Sted:	*Tid*:
København	*Vore Dage*

Mellem Akterne: et halvt Aar — ét Aar

FØRSTE AKT

Kabinettet — et ottekantet Værelse, hvoraf der kun ses fire Vægflader: de to i Baggrunden, hver med sit Vindue. Tilhøjre Dør. Stuen er holdt i en spinkel rund Chesterfieldstil med en Sofa i Forgrunden tilvenstre og et ottekantet indlagt Bord foran; i venstre Baggrundshjørne et Chatol, i det højre et højt mørkt antikt Skab, hvorpaa der staar et gammelt Bronceur. I Hjørnet mellem Vinduerne lave Bogreoler. Væggene er betrukket med musegraat Silke, og Møblementet overtrukket med samme Farve. Væghylder rundt om i Mandshøjde fra Gulvet. Under et persisk Tæppe i matgrøn Farve er Gulvet belagt med rustbrunt Filt: her i denne Stue fanger de tykke Tæpper Lyden af hvert Fodtrin. Oppe i Loftet hænger en Lampeskærm af Silke, som en dyb ferskenfarvet Parasol. Paa Chatollet en lille Marmorlampe. Yderst i Forgrunden tilhøjre en Kamin med et Isbjørneskind foran og en lav Taburet ved Siden af. Kun Marmorlampen er tændt, og til Trods for de stille lyse Gløder i Kaminen er det halvmørkt i Stuen.

I Sofaen sidder en Kvinde med glat, snehvidt Haar. Hun er meget gammel og meget træt. Hun sidder højt oppe i Sofaen, rank, med Øjnene lukkede, som om hun sad i dybe Tanker. Men hun tænker ikke, hun slumrer sødeligt. Ovenover hendes Hovede, paa Væghylden over Sofaen, staar en Vase af mat Sølv fuld af hvide Roser. Der gaar en lille Tid, hun trækker Vejret roligt, men hendes Aandedrag høres ikke. Saa falder en Roses Blomsterblade lydløst ned paa hendes Ansigt. Men hun vaagner ikke. Bronceuret paa det antike Skab slaar ni Slag med en sprød, lys Klang. Men hun vaagner stadig ikke. Paa en gammel italiensk Violin, der hænger i Hjørnet ovenover Reolerne, springer pludselig Kvinten.... Da vaagner

FRU SYLVIA. *Hun ser først paa Rosenbladene i Sofaen, dernæst op paa Vasen paa Hylden, gnider Øjnene, samler de faldne Blade i sin Haand og lægger dem paa Bordet. Saa rækker hun Haanden ud efter et*

lille Stykke Hækletøj paa Bordet, og begynder at hækle paa det.

SIGTRUD *kommer ind. Hun er 23 Aar, og skønt hun er livsglad af Naturen, er hun stilfærdig af Væsen. Denne Kvinde har et henrivende Smil, som hun har lært — Himlen véd hvordan — ikke at misbruge.* Forstyrrer jeg, Bedstemor?

FRU SYLVIA. Nej, lille Sigtrud. Tænd i Loftet.

SIGTRUD *drejer paa Afbryderen ved Døren og gaar hen til Sofaen.* Du er alt for flittig, Bedstemor. Jeg vilde bare sige Godnat til dig inden du gik i Seng. Klokken er over ni.

FRU SYLVIA. Den har da ikke slaaet.

SIGTRUD *kaster et Blik paa Bronceuret.* Jo, den er fem Minutter over. Hørte du den ikke slaa?

FRU SYLVIA. Jo, det er sandt — jo, det hørte jeg da rigtignok.

SIGTRUD. Du venter maaske et Øjeblik med at gaa ovenpaa — jeg er saa ked af, jeg ikke kunde komme ind til dig før. Men Baldvin og jeg maatte jo spille L'hombre med Far.

FRU SYLVIA. Og din Mand?

SIGTRUD. Nej, Viggo spiller Bridge med Damerne.

FRU SYLVIA. Og din Broder Karl — er han ikke kommet endnu?

SIGTRUD. Jo, han er lige kommet, og saa afløste han mig.

FRU SYLVIA. Vær sød og sluk Marmorlampen og sæt dig saa ned hos mig et Øjeblik.

SIGTRUD. Det var pænt af dig, Bedstemor. *Slukker Lampen og sætter sig.*

FRU SYLVIA. Saa Karl kom dog virkelig. Hvor rørende af ham. — — — Hvor rørende af ham, sagde jeg.

SIGTRUD. Ja, jeg hørte det, Bedstemor.

FRU SYLVIA. Jo, det finder jeg virkelig. At han dog ikke i Aften lader sin Kone tage alene *fra* Middagen.... Det skulde være mig, han var gift med!

SIGTRUD *elskværdigt drillende.* Du har vist været en ren Tyran i dit Ægteskab, Bedstemor.

FRU SYLVIA. Jeg var lykkelig — og din Bedstefar var tilfreds.

SIGTRUD. Aa, du er en elskelig gammel Dame. *Kysser hende paa Kinden.*

FRU SYLVIA. Nej, I vil ikke forstaa mig, I unge. Se paa Portrætterne her paa Væggen: Din Far, din Bedstefar, din Oldefar. Slægtled efter Slægtled betød Navnet Thorlacius, at hvis den der bar det ikke sagde afgjort Nej til en Bøn eller et Forslag, saa var det det samme som et Løfte, det samme som en underskrevet Kontrakt. Og saa skulde Karl, der er opkaldt efter din Bedstefar, blive den første til at kaste en Skygge over dette Navn.

SIGTRUD. Kaste en Skygge — nej, Bedstemor, nu er du for streng. Man skulde tro, Karl havde skrevet falsk, og saa har han dog ikke gjort andet end at lade sig skille fra sin Kone og gifte sig igen.

FRU SYLVIA. Ikke gjort andet! Ikke gjort andet end gøre to Kvinder ulykkelige. Ja, I kan sige hvad I vil, i mine Øjne er vort Navn ikke saa pletfrit som før.

SIGTRUD. Ja men to Kvinder siger du. Vibeke —

FRU SYLVIA. Ja, jeg er nu ikke blind. Nej, jeg tog mig det nær med Emma dengang, men hun var stolt, det hjalp hende. Nu har jeg næsten mere ondt af Vibeke.

SIGTRUD. Du har ellers aldrig kunnet lide Vibeke.

FRU SYLVIA. Nej. Jeg har aldrig kunnet tilgive hende, at hun brød ind i Karl og Emmas Ægteskab. Men siden hun nu engang er hans Hustru, saa skulde han vise hende de Hensyn, hun har Krav paa... Du synes vist, jeg er meget gammeldags.

SIGTRUD. Jeg forstaar dig meget godt. Du holder fast ved en Dyd, som er blevet saa sjælden blandt moderne Mennesker; som engang var nordisk, og som nu maaske kun er islandsk: Trofasthed. Var det ikke Drachmann, der skrev om Island:

»Dèr hader man, naar man hader,
dèr elsker man til sin Død.«

FRU SYLVIA. Jo. Nej, det er ikke blot Trofastheden, lille Sigtrud — *lægger Hækletøjet:* hvor var det dog kært af dig at komme ind til mig — nej, det er selve den etiske Styrke, som kun kan udtrykkes i et Ord, i et Sprog: *drenglyndi* — Slægtens Motto. At surre sig fast til sin Ære, og flyde med den — eller synke med den.

SIGTRUD. Da jeg kom ind til dig før, syntes jeg, du saa' saa træt ud. Og nu lyser du af Liv. Hvem skulde tro, at du var to og firs!

FRU SYLVIA. Ja, jeg var jo ikke mere end atten Aar, da jeg kom her til Landet. Saa jeg har levet her i fire og tredsindstyve Aar til Efteraaret. Og jeg elsker Danmark. Jeg elsker et Land, der har skænket mig saa megen Lykke. *Stryger med Fingren over Øjnene.* Men dengang var der jo ikke mange hernede, som vidste, at Island var et gammelt Kulturland, der havde grundlagt dets egen Morallov og holdt den i Hævd. Den har hersket her, lille Sigtrud — her i dine Bedsteforældres Hjem. Og uden den vilde Firmaet Thorlacius heller ikke være saa ansét som det er nu.

SIGTRUD. Du og Far — hvor I ligner hinanden.

FRU SYLVIA *nikker tilfreds.*

SIGTRUD. Er Du ikke glad for, at Far og Mor er flyttet herud til dig i Villaen?

FRU SYLVIA. Jo — det var blevet lidt ensomt for mig. Og hvad skulde jeg alene med denne store Lejlighed.

SIGTRUD *lægger Haanden paa hendes Arm.* Jeg ved godt, Bedstemor, at det var dig der foreslog, at Far skulde flytte herud for at jeg kunde faa Lejligheden i Bredgade.

FRU SYLVIA. Som du snakker Barn — det var jo din Far. Men jeg saa' straks, hvor lykkelige I var, Viggo og du, da I kom fra Rusland. Og Lykken maa have et Hjem mit Barn ... Hvordan har din Dreng det? Han bliver to Aar i Morgen.

SIGTRUD. Du husker hans Fødselsdag?

FRU SYLVIA. Jeg har ikke haft Anledning til at huske den før. Sin første Fødselsdag fejrede han jo i Moskva — den lille Bolsjevik. *Lægger Hækletøjet i Broderkurven og rejser sig, gaar hen til Chatollet og lukker det op.* Kys ham fra mig i Morgen, og giv ham saa denne Konvolut.

SIGTRUD *vejer Konvolutten i Haanden.* En Sparekassebog — som vi andre har faaet. *Kysser hende.*

FRU SYLVIA. Det ved jeg ikke. Den skal ikke aabnes før i Morgen. *Gaar nogle Skridt henimod Reolerne.* Ser jeg rigtig?

SIGTRUD. Hvilket, Bedstemor?

FRU SYLVIA. Er Kvinten sprunget paa Violinen?

SIGTRUD. Ja, den hænger ned.

FRU SYLVIA. Har du hørt den springe mens du sad herinde?

SIGTRUD. Nej.

FRU SYLVIA. Jeg kan ikke lide det... Jo, jeg har Gang paa Gang lagt Mærke til det: Naar Kvinten springer paa din Oldefars Violin, saa hænder der noget i Familien.

SIGTRUD. Du som er saa klog, Bedstemor — hvor kan du være saa overtroisk med Violinen?

FRU SYLVIA. Det skete før din Bedstefars Bortgang — og det skete før Karls Skilsmisse.

SIGTRUD *ryster smilende paa Hovedet.*

FRU SYLVIA. Godt, saa taler vi ikke mere om det. Naar man kun er tosset paa ét Punkt, er det billig sluppet — nutildags... Saa, min Pige, nu tror jeg nok, jeg vil sige Godnat til dig. *Rækker Kinden frem.*

SIGTRUD. Godnat, søde Bedstemor. Og sov godt —

EGGERT *kommer ind. Han er en Mand paa treds, betydelig graanet, velklædt, destingveret af Ydre.*

FRU SYLVIA. Er I holdt op at spille?

EGGERT. Nej — Bridgen fortsætter.

FRU SYLVIA. Godnat, min Søn.

EGGERT. Godnat Mor. *Kysser ærbødigt hendes Haand. Han gaar.*

SIGTRUD. Hvorfor spiller I ikke L'hombre?

EGGERT. Ja hvorfor! Fordi Karl var i nedtrykt Stemning, da han kom. Og da Vibeke saa' at Karl var i nedtrykt Stemning, maatte hun absolut have »Forklaring«. Facit: Karl og Vibeke sidder inde i Spisestuen midt i en hyggelig ægteskabelig Scene, og Baldvin og Louise do. inde i Herreværelset.

SIGTRUD. De ogsaa?

EGGERT. De ogsaa, ja. For da Vibeke rejste sig, overtog Baldvin hendes Kort — og fik sin Kone til Makker. Og det sidste, jeg hørte ham sige, var: »Det er sgu en lang Rubber«.

SIGTRUD. Du spiller jo ogsaa nødig L'hombre med Mor?

EGGERT. Ja meget nødig. Er Louise virkelig *saa* slem.

SIGTRUD. Louise er den daarligste Bridgespiller i hele København.

EGGERT. Mor er den daarligste L'hombrespiller i hele Evropa.

SIGTRUD. Daarligere end Viggo?

EGGERT. Nej — *tager hende under Hagen* — Viggo er den daarligste paa hele Jordkloden.

SIGTRUD. Ja, han er ogsaa lige begyndt —

VIBEKE *kommer ind, forgrædt — gaar tavs hen til en Stol ved Bordet og bliver ved med at græde.*

SIGTRUD. Hvad er der i Vejen med dig, Vibeke?

VIBEKE. Karl er saa ond imod mig. Kan du ikke hjælpe mig, Svigerfar?

SIGTRUD. Prøv at tale lidt med hende, Far, *Gaar.*

EGGERT *sætter sig i Sofaen.* Saa han er ond imod dig?... Det maa være noget alvorligt, siden du bruger det Udtryk... Hvad har han da gjort dig?

VIBEKE. Han bryder sig ikke Spor om mig. Det er denne Frøken Birck, hun har fuldstændig hypnotiseret

ham. Aa, jeg er saa ulykkelig. Kan du ikke tale med ham?... Kan du ikke tale med ham?

EGGERT. Nej, jeg blander mig ikke i jeres ægteskabelige Liv.

VIBEKE. Ja men du véd ikke, hvad det drejer sig om... Han vil skilles fra mig. *Hulker højt.*

EGGERT *sidder stille, men siger intet.*

VIBEKE. Jeg ser ham næsten aldrig mere. Jeg véd saamænd ikke, hvorfor han kommer her i Aften. Jo, jeg véd det. Det er det forfærdelige. Jeg véd, han har været sammen med hende, og de har haft en Scene. Hun har stillet ham det Valg, enten at lade sig skille fra mig eller —. Han har aldrig været saa fremmed for mig. Aldrig saa bestemt. Jeg kunde dræbe den Kvinde.

EGGERT *rejser sig.*

VIBEKE. Men du — du er det eneste Menneske, han har Respekt for. Den eneste, han hører paa. Du maa hjælpe mig.

EGGERT. Er det dig slet ikke paafaldende, at saadan som du nu sidder her, har en anden Kvinde siddet før og grædt fordi hun skulde miste Karl. Hun var for stolt til at komme til andre med sin Sorg. Og dog var det ikke Ægteskabet alene, der knyttede dem sammen. Det var — mere end alt andet — to dejlige Børn.

VIBEKE. Aa, hvor er I hjerteløse allesammen.

EGGERT. Jeg er ikke mere hjerteløs end jeg var dengang. Og Frøken Birck er ikke mere hjerteløs end *du* var dengang. Har du glemt, da vi saa hinanden for første Gang? Da jeg hørte, at Karl vilde forlade sin Hustru — og jeg kom op til dig, og bad dig med Taarer i Øjnene at bøje dig dybere for en andens Hjerte, der blødte, end for dit eget, der jublede? Nej — jeg har ondt af dig, Vibeke. Men du véd jo selv af Erfaring, hvad en Forbøn nytter. Hvis man ikke har det i sig selv, at tage Hensyn til andres Følelser — saa er alle Overtalelser forgæves.

VIBEKE *rejser sig.* Jeg har ikke glemt noget. Gu-

derne skal vide, at har jeg ikke handlet rigtig, saa har jeg ogsaa lidt min Straf. Jeg har mødt megen Velvilje hos min Svigermor og Karls Søskende. Men den isnende Kulde, der er strømmet mig imøde fra den ældre Gren af Familien — tror du ikke det har gjort ondt? Aldrig et Forsøg paa at forstaa mig. Bare tavs Fordømmelse i tre samfulde Aar.

EGGERT. Jeg har villet være god imod dig, Vibeke, men jeg véd, det ikke er lykkedes mig... Jeg har ikke kunnet glemme Emma... Jeg kan ikke gøre for det.

VIBEKE. Jeg har aldrig bedt dig om noget før. Nu beder jeg dig denne ene Gang: Vil du tale med Karl?

EGGERT *haardt.* Nej.

VIBEKE. Nej. Naturligvis Nej. Det viser kun min Fortvivlelse, at jeg har kunnet tage min Tilflugt til dig. *Gaar grædende ud.*

EGGERT *gaar frem og tilbage. Standser:* »Jeg har aldrig bedt dig om noget før«. Hun har bedt mig om tusinde Ting. *Gaar paany.*

KARL *kommer ind. 35 Aar. Meget beleven. Han er i oprørt Sindsstemning, men gør sig Umage for at beherske sig.* Jeg beklager meget, at det Optrin, der har fundet Sted her i Aften, er foregaaet i dit Hjem.

EGGERT. Ja, jeg synes ogsaa, at man, under de Omstændigheder, bør holde sig til sit *eget* Hjem.

KARL. Det ved du ogsaa, *jeg* synes.

EGGERT. Det er mulig du *synes* det, men du forsøger det ikke. Du kan jo lade være at løbe efter Frøken Birck.

KARL. Jeg forbyder dig at tale nedsættende om den Dame.

EGGERT. Hvis det er nedsættende for Frøken Birck, at du løber efter hende — saa skulde du holde op at løbe efter Frøken Birck.

KARL. Kunde du ikke vælge et lidt mere smagfuldt Udtryk? Men forøvrigt tror jeg ikke, vi skal komme ind paa det Punkt. Vi har ingen Betingelser for at forstaa hinanden.

EGGERT. Det tjener din Opdragelse til Ære, Karl, at din Udtryksmaade altid er lige urban, selv om du kommer i Affekt. Naar du nu for Eksempel siger, at vi ikke forstaar *hinanden*, saa *mener* du naturligvis bare, bare, at jeg ikke forstaar *dig*.

KARL. Ja, jeg tillader mig at have den Mening.

EGGERT. Ja, men du gør mig blodig Uret. Det er umuligt at vise en dybere Forstaaelse af dit inderste Væsen end ved at sige, at du er en almindelig Kvindejæger.

KARL. Du er utaalelig.

EGGERT. Glem nu ikke din Opdragelse, Karl... Naturligvis har du noget til dit Forsvar. Hvor mange almindelige Kvindejægere mon for Eksempel har din oprigtige Lyst til at gifte dig?

KARL. Nu kan det være nok!

EGGERT *med Vægt*. Nu synes jeg ogsaa det burde være nok! — Det er ikke nok med at du gør de Kvinder, som du møder paa din Vej, ulykkelige. Du gør dig selv ulykkelig... Kærligheden er som som en kostbar Perle. Hvis man deler den mellem to, er den værdiløs. Ødelagt.

KARL. Ja, netop. Men Perlen mister ikke sin Værdi fordi den skifter Ejer.

EGGERT. Nej, naturligvis, hvis det er dit Ideal at gøre dig til en erotisk Vandrepokal —

KARL. Kan du ikke lade være at bruge disse modbydelige Udtryk?

EGGERT *gaar hen til Bordet og sætter sig*... Karl — — — du maa ikke forlade Vibeke.

KARL. Jeg beder dig, Far, jeg beder dig, ikke at komme ind paa denne Sag. Paa det Punkt kan ingen raade mig. Hverken du eller andre. Og jeg vèd forud, at her er du ikke i Stand til at bedømme mine Handlinger. De er vævede af Traade, som du ikke har det mindste Kendskab til.

EGGERT. Jeg véd ikke Karl. Kunde du ikke tænke dig, at jeg engang selv havde forelagt mig det Spørgsmaal, om jeg ikke vilde blive lykkeligere, hvis jeg forlod din Mor og modtog en anden Kvindes Kærlighed?

KARL. Det er muligt. Men siden du har kunnet overvinde den Følelse, saa viser det blot, at du har holdt mere af Mor end af vedkommende Kvinde. Og saa er det kun rimeligt, at du blev i dit Ægteskab. *Sætter sig.*

EGGERT. Det kunde være, at du tog fejl. Det kunde være, at Kærlighedens dybeste Hemmelighed netop var dette: at den Lykke vi ofrede, gjorde vort Liv meget rigere, end den Lykke vi beholdt.

KARL. Er Mor enig med dig?

EGGERT. Aah — du er utaalelig. — — — *Rejser sig.* Nej, det gaar ikke an. *Gaar nogle Skridt frem og tilbage.* Det gaar ikke an, siger jeg, at være saa fuldkommen samvittighedsløs overfor andres Følelser. Overfor andres Skæbne.

KARL. Kære Far, man kan tale om Pligt og Samvittighed til Dommedag. Der er og bliver dog altid kun en eneste moralsk Rettesnor for Samlivet mellem Mand og Kvinde: Kærligheden.

EGGERT. Kærligheden — Kærligheden! Hvad er det dog for et gyseligt Monstrum, I vil gøre Kærligheden til? Der findes knap den Gemenhed, som I ikke er rede til at begaa i Kærlighedens Navn. I Forretningslivet, i hele det daglige Liv, kalder vi den, som lyver og bedrager, for en Slyngel. Men hvis I kan sætte »Kærlighedens« Stempel paa Løgn og Bedrag, saa er alting godt. I Kærlighedens Navn bedøver I jeres egen Samvittighed. I det daglige Liv vil ingen hæderlig Mand svigte sin Vens Tillid; det er lumpent. Men i Kærlighedens Navn kan to »hæderlige« Mennesker træffes, og raadslaa om hvorledes de paa bedste Maade kan benytte tredje Menneskes Tillid til at kaste det ind i Fortvivlelsen. Og hvis den ene af dem tøver med at nedrive et helt Menneskelivs Grundlag, saa viser det — hvad var det, du sagde før — saa viser det blot Mangel paa tilstrækkelig dyb Følelse! Saadan ræsonnerer jeres »Kærlighed«.

KARL. Nej, saadan ræsonnerer den ikke. Det som er galt ved *dit* Ræsonnement er, at du anlægger den

samme moralske Maalestok for Følelseslivet som du anlægger for Forretninger —

EGGERT. Hvis jeg kan føle Glæde ved ikke at benytte Chancen til at bedrage min Kunde for 1000 Kroner, kan jeg føle tidobbelt Glæde ved ikke at benytte Chancen til at lokke min Næstes Hustru fra ham.

KARL. Jeg synes, du bliver saa gammel-testamentlig. Kommer pludselig med det tiende Bud. Jeg er ingen Konfirmand. Saa hellere en Time Oldnordisk.

EGGERT *truende.* Du kan gøre hvad du vil, Karl... Men hvis du viser dig her med en tredje Kone — saa — saa kommer jeg med min Haveslange imod jer. *Stormer ud.*

KARL *gaar op og ned ad Gulvet. Standser ved Døren, lægger Haanden paa Haandtaget, men ligesom krymper sig ved at gaa ud. Gaar tankefuld bort fra Døren.*

VIBEKE *kommer ind.* Har du i Sinde at følge mig hjem?

KARL. Selvfølgelig, Vibeke. Lad os gaa.

VIBEKE *gaar hen til Vinduet tilvenstre og læner sig op til det.*

KARL. Saa gaar jeg ud og tager Tøjet paa.

VIBEKE *vender sig om.* Karl — — —. *Gaar frem og standser midt paa Gulvet.* Har du da ikke Spor af Medlidenhed med mig? Ser du da ikke, hvor ulykkelig jeg er? *Gaar hen og sætter sig paa Taburetten.* Jeg siger dig det, Karl, hvis du gaar fra mig, saa tager jeg Livet af mig.

KARL. Begynd nu ikke igen, Vibeke. Hvorfor kunde du ikke vente med at tale om det til vi kom hjem? Jeg er saa ked af at rode Familien ind i —

VIBEKE. Tror du ikke nu det er mig ligegyldigt med alle andre.

KARL. Jo, men det er ikke *mig* ligegyldigt.

VIBEKE. Der er heller ingen, der vil gaa fra dig.

KARL *med et Suk.* Nej.

VIBEKE. Jeg forstaar dig ikke, Karl. Vi har dog været saa lykkelige... Er det længe siden, du holdt op at holde af mig?

KARL. Jeg ved det ikke. Nu skal vi gaa.

VIBEKE. Jeg forstaar dig ikke, Karl. Holder du *slet ikke* af mig mere?

KARL. Aah — — —.

VIBEKE. Svar mig blot paa én Ting. Det er ikke mere end en Uge siden jeg kom ind til dig og talte længe med dig. Jeg spurgte dig, om du elskede mig og du sagde: Ja. Er da din Kærlighed forsvundet saa *pludselig?*

KARL. Naar en Kvinde behøver at spørge, om en Mand elsker hende, kan hun vide Svaret forud.

VIBEKE. Det gør alle Kvinder, selv om de ikke behøver det.

KARL. Og alle Mænd siger Ja, selv om de ikke mener det.

VIBEKE *ser paa ham et Øjeblik....* Aa, bare vi aldrig var taget til Skagen. Saa havde du ikke truffet hende.

KARL. Saa!

VIBEKE *rejser sig.* Aa, tror du ikke jeg véd, det hele er hendes Skyld. Du har været som Voks i hendes Hænder. Jeg ser det hele for mig.

KARL. Nu siger du ikke et Ord mere.

VIBEKE. Det er ene og alene hendes Skyld. Jeg saa straks den første Dag, at hun misundte mig. Jeg *saa* Misundelsen i hendes utaalelige Tandbørstesmil. Og tænke sig, at den Kvinde har forsøgt at blive Veninde med mig. Det er ganske ligegyldigt, hvor forblindet du er, Karl; du kan dog ikke være saa blind, at du ikke ser den Falskhed som —

KARL. Du siger ikke et Ord mere, hører du — hvis du ikke vil tvinge mig til Udtalelser, som jeg vil skaane dig for.

VIBEKE. Hvad for Udtalelser?

KARL *tier.*

VIBEKE. Hvad for Udtalelser, spørger jeg.

KARL *tier.*

VIBEKE. Og tænke sig, at denne nederdrægtige Kvinde har kysset mig. *Stryger med Haanden over sin Mund, som om hun endnu følte Kysset.*

KARL. Som du har kysset Emma, ja.

VIBEKE. Hvadbehager?

KARL. Som du har kysset Emma, ja. Ja, nu er det sagt. Ja, naar du ustandselig bliver ved med at rakke ned paa Frøken Birck, saa er der ikke andet Svar end det: Hun har ikke handlet anderledes overfor dig, end du har handlet overfor Emma.

VIBEKE. Overfor Emma? Sagde du ikke til mig dengang, at dit Ægteskab var blevet dig en uudholdelig Kval. At du var holdt op at komme hjem — *Griber sig pludselig for Brystet og ser længe paa ham. Lader sig glide ned paa Taburetten og gemmer Ansigtet i sine Hænder.*

KARL *tager en Stol frem og sætter sig.* Vibeke — — — blot du kunde forstaa, hvor fjernt det har været fra mine dybeste Ønsker, at komme til at volde dig Sorg... Men man elsker — eller man elsker ikke. Derved er der ikke noget at gøre.

VIBEKE. Emma, siger du, Emma, din Hustru. En god Kvinde, som med sin Kærlighed gør dig ond. Du har egentlig aldrig elsket hende. Du har aldrig vidst hvad Kærlighed var, før du traf Vibeke Nyrop. *Rejser sig.* Aa, nej! Du har ikke sagt det samme til Frøken Birck. Du har ikke sagt til hende, at dit Hjem var blevet til et Fængsel, som hun alene kunde redde dig ud af. Hvorfor siger du, hun ikke har handlet anderledes mod mig end jeg handlede mod Emma. Hvorfor siger du det. *Græder.*

KARL. Du tvang mig til det.

Pavse, hvori Vibeke gaar grædende frem og tilbage.

VIBEKE. Du ved godt, du sidder der og lyver. Jeg har aldrig gjort noget som helst for at lokke dig fra

Emma. Der er kun én Ting, jeg kan bebrejde mig selv: Jeg troede dig for godt.

KARL. Du ved godt, du staar der og spiller uskyldig. Fra første Gang, du saa mig, satte du dig det Maal at blive gift med mig. Alle dine Betænkeligheder, alle dine smaa Afstikkere ind paa Selvfornægtelsens Gebet, det var altsammen ét bevidst Led i din bevidste Plan.

VIBEKE. »Men paa det Tidspunkt havde du endnu ikke gennemskuet mit Rænkespil« o. s. v. Jeg kender hele Ramsen.

KARL. Tværtimod.

VIBEKE. Tværtimod — aah, det glemte jeg, det er mere interessant.

KARL. Der kan være noget af Farens Tillokkelse i at lade sig villende narre.

VIBEKE. Sludder! Det er dig ganske ligegyldigt, om du ser mig ude af mig selv af Fortvivlelse. Sidder bare der magelig og begynder at filosofere... *Gaar hen til ham og lægger Haanden paa hans Skulder.* Karl — — —

KARL *rejser sig.* Saa, nu skal vi gaa.

VIBEKE. Findes der da ingen Retfærdighed? Kan en Mand som du rolig lege med andres Skæbne, som man leger med en Snurretop?

KARL. Tal dog ikke saa højt.

VIBEKE. Jeg kan aldrig tilgive mig selv, at jeg troede dig. Hvor kunde jeg være saa blind!

KARL. Raab dog ikke saadan, hører du!

VIBEKE. Naar du kunde forlade Kone og to Børn — burde jeg saa ikke vide, at du ogsaa kunde forlade mig. Jo, jo, jo. Det var jo min daglige Angst.

BALDVIN *kommer ind. 32 Aar gammel.* Jeg skal straks gaa igen. Jeg vilde blot venskabelig meddele jer, at man kan høre jer gennem tre Stuer.

VIBEKE *gaar rask ud af Stuen.*

KARL. Er I holdt op at spille, Baldvin?

BALDVIN. Ja... Jeg begriber dig ikke Karl, at

du vil slippe et saadant Uvejr løs over Hjemmet her. Du ved jo, hvor Far tager sig det nær. Hvad Pokker — jeg har sgu aldrig noget Vrøvl med mine Smaapiger.

KARL. Bliv mig fra Livet med dine Smaapiger!

BALDVIN. Herregud — jeg er vel ogsaa gift... Det er din egen Skyld, Karl. Hvis du havde været venlig og smilende, da du kom, havde hun ingenting anet. Naar man kommer for at hente sin Kone, maa man ikke se ud som Elskerinden ikke havde været hjemme.

KARL *med Indignation.* Du kan anvende det Ord hvor det passer. Ikke her.

BALDVIN *med dyb Medlidenhed.* Aa!

KARL. Jeg vil ikke være i Stue sammen med dig. *Gaar hen til Døren, men har ondt ved at faa sig selv til at gaa.* Hvor sidder de andre?

BALDVIN. Inde hos Far.

KARL *aabner Døren, men lukker den igen.*

BALDVIN. Er Døren laaset?

KARL. Hvadbehager?

BALDVIN. Jeg spurgte, om Døren var laaset.

KARL. Hold nu op med dine Spydigheder, Baldvin. Jeg er saa ked af det hele. Jeg har ingen Lyst til at gaa dèrind. Vil du ikke have en Cigaret?

BALDVIN. Tak. *Tænder.* Saa, Karl, nu skal vi have det hyggeligt. Nu lægger jeg mig her paa Bjørneskindet, foran Kaminen — *lægger sig paa Knæ* — og saa kan du sætte dig dèr paa Taburetten. *Vil til at lægge sig ned, da Døren aabnes og*

LOUISE *kommer ind.* Det er bare mig! *Gaar frem i Stuen og ser forundret paa Baldvin i denne Stilling.*

BALDVIN. Det er bare mig! *Rejser sig.*

KARL. Vil du ikke sidde ned, Louise?

LOUISE. Nej Tak... Hvor er Vibeke?

KARL. Er hun ikke inde i Herreværelset?

LOUISE. Nej — jeg troede, hun var her.

EGGERT *aabner Døren og stikker Hovedet indenfor.* Karl — du er saa venlig at følge din Hustru hjem. *Forsvinder.*

KARL. Ja, selvfølgelig. *Gaar hen til Døren.* Naa, Godnat.

LOUISE. Godnat, Karl.

BALDVIN. Godnat... Sov godt.

KARL. Pas dig selv! *Gaar.*

LOUISE. O — — — nej! Det er dog for meningsløst. Nu har Karl ikke været gift mere end tre Aar før han bliver forelsket igen.

BALDVIN. Ja, og nu skal han maaske gaa og være forelsket i tre Aar før han kan gifte sig igen.

LOUISE. Du er utrolig, Baldvin. Utrolig letsindig.

BALDVIN. Nej, det er jeg ikke. — Karl er letsindig.

LOUISE. Naa ja, jeg mener ikke den Slags Letsindighed. Jeg ved, du er mig ikke utro. *Sætter sig ved Bordet.*

BALDVIN. Karl er en brillant Fyr.

LOUISE. Jasaa —

BALDVIN. Ja, han er. Han er en sjælden ren og retskaffen Karakter. Og en fremragende Kapacitet blandt unge Forretningsmænd. Hvordan han saa klarer sine ægteskabelige Affærer, det maa han selv om.

LOUISE. Du tager ham ligefrem i Forsvar?

BALDVIN. Ja, jeg gør. Han har Venner og Forsvarere overalt undtagen i sin egen Familie.

LOUISE. Men Familien kender ham jo ogsaa bedst.

BALDVIN. Familien! *Ryster paa Hovedet.*

LOUISE. Synes du da ikke, det er Synd for Vibeke. Hun kommer aldrig over det, hvis han forlader hende.

BALDVIN. Aak jo, saamænd gør hun saa. Menneskene er slet ikke saadan som du tror, Louise. Eller som man her i Huset vil have de skal være. Jo mere intens en Følelse er, desto kortere varer den. Jeg husker engang nede i Italien. Jeg var med til en Begravelse. Det var en ung Mand, som kun havde været gift nogle faa Maaneder, da han døde. Da Kisten blev sænket ned i Graven, kastede hans unge Hustru sig over den i dyb og oprigtig Sorg. Tre Maaneder senere var hun forlovet med en blond Dansker. Hun sad inde hver Dag og syede

paa sit Silkeundertøj — Silkeundertøj gennemtrukket med lyserøde Baand, hvorpaa der stod broderet: *Evviva Danimarca!* — Leve Danmark!

EGGERT *kommer ind.* Holder du en Tale?

BALDVIN. Jeg?

EGGERT. Ja: »Leve Danmark«?

BALDVIN. Naa — nej —.

EGGERT *bidende sarkastisk.* Det var maaske en Tale for dansk Ungdom — en Tale for unge danske Ægtemænd!

BALDVIN. Ja — i Italien.

EGGERT *vender sig bort med Foragt.* Sludder!

LOUISE. De er da ikke gaaet allesammen?

EGGERT. Nej, Karl og Vibeke er gaaet — Viggo og Sigtrud sidder og taler med Mor. De stod vist forresten og ringede efter en Vogn.

LOUISE. Ja men synes du saa ikke Baldvin, at vi skulde køre med.

BALDVIN. Jo, det kan vi godt.

EGGERT. Ja, Vognen kommer ikke før om ti Minutter, saa det haster ikke.

LOUISE. Nej, jeg vil bare sige til dem, vi følges ad. *Gaar.*

BALDVIN. Hvorfor tager du saa haardt paa Karls Affærer, Far? Du holder jo saa meget af ham. Du sætter jo hans Dygtighed og Hæderlighed saa højt.

EGGERT. Ja, jeg elsker Karl. Der er noget kejtet ved hans Oprigtighed, som jeg ikke kan staa for.

BALDVIN. Og mig elsker du for det modsatte. Der er noget behændigt ved min Snedighed, som du ikke kan staa for.

EGGERT. Du, din Spilopmager, hvem tror du bryder sig om dig?

BALDVIN *hviner som en ung Pige.*

EGGERT *vender sig om.* Hvad skal det betyde?

BALDVIN. Det skal betyde, at vi skal se at komme i godt Humør, begge to, før vi skilles i Aften. Se, du kan jo ikke lade være at smile.

EGGERT *alvorlig og barsk.* Jeg elsker Karl — og derfor kan jeg ikke tilgive ham.

BALDVIN *klør sig i Issen.* Du plejer ellers ikke at være paradoksal.

EGGERT. Det er ingen Paradoks. Verdens største Vismænd har krævet den Selvfornægtelse af Menneskene, at de skal tilgive dem de hader. Men aldrig har nogen Vismand været saa blind for Kærlighedens Lov, at forlange, at vi skal tilgive dem vi elsker. *Gaar mod Baggrunden.*

BALDVIN *staar et Øjeblik og tænker i Alvor over hans Ord — saa stikker Bukkefoden frem.* Du skulde aldrig være blevet Købmand, Far. O København — du som døder Profeterne! — — — Jeg skal love dig Far, at jeg aldrig mere skal tilgive Louise.

EGGERT. Jeg beder dig undskylde, Baldvin, jeg glemte et Øjeblik mit Princip, aldrig at tale et alvorligt Ord med dig. Tilgiv mig!

BALDVIN. Det kan jeg ikke, Far. Jeg elsker dig.

EGGERT. Aa — du kan gøre mig rasende!

BALDVIN. Nej, alvorlig talt — *Entréklokken ringer.*

EGGERT Hvem er nu det?

BALDVIN. Det er maaske Karl og Vibeke — de har maaske glemt noget.

EGGERT *ser paa ham.* Du er venlig i Aften.

BALDVIN. Næh alvorlig talt, du tager for strengt paa Karl. Karl er i Grunden en kysk Natur —

EGGERT. Kysk —! Gud véd, hvordan *du* er!

BALDVIN. Jeg — jeg er — *man hører Stemmer udenfor* — det er jo din Søster!

EGGERT. Min Søster — her nu?

BALDVIN. Ja, Tante Stefania. Det er minsandten Professorinden!

FRU STEFANIA *kommer ind. Sidst i Fyrrerne. Rejseklædt, tilsløret.* Godaften, Eggert.

EGGERT. Godaften, Stefania. Godaften.

BALDVIN. Godaften, Professorinde. *Bukker dybt og kysser hendes Haand.*

EGGERT. Kommer du fra Rejse?

FRU STEFANIA. Nej, jeg skal paa Rejse.

BALDVIN *gaar hen til Bordet og vender dem Ryggen.*

FRU STEFANIA. Jeg rejser til Stockholm i Aften, men jeg maatte tale med dig et Øjeblik forinden. Vognen venter hernede. Der er knap nok en Time til Toget gaar. — Godnat, Baldvin!

BALDVIN *gaar hen til dem og tager hendes Haand.* Godnat, Tante Stefania. Gaar du med det samme?

FRU STEFANIA. Nej, det er dig, der skal gaa, din Spirrevip.

BALDVIN. Aak ja, kære Tante, jeg har altid maattet gaa, naar du kom. Lille Baldvin skulde i Seng. *Rækker sin Far Haanden.*

EGGERT. Godnat, kære Baldvin.

BALDVIN *gaar hen til Døren og vender sig om. Han efterligner i Stemme og Ansigtsudtryk en lille Dreng, der bliver sendt i Seng, idet han bukker artigt:* Godnat Far, Tak for i Aften... Godnat Tante — *mulende* — Tak for i Aften! *Gaar.*

EGGERT *ler hjertelig.*

FRU STEFANIA *smiler svagt — sukker.* O — ja. *Løfter Sløret fra sit Ansigt.* Ja, Eggert, jeg kommer —

EGGERT. Aa, undskyld Stefania, jeg lader dig staa op. Vil du ikke sidde ned?

FRU STEFANIA. Nej Tak. Jeg skal skynde mig. Jeg kommer til dig i et lidt usædvanligt Ærinde. Jeg kommer for at laane Penge hos dig.

EGGERT. Ja, *det* er i høj Grad usædvanligt. Det har du ikke gjort siden i mine Studenterdage. Sidste Gang du laante af mig var en Halvtredsøre til en rød Ballon. Jeg fik dem forresten aldrig igen.

FRU STEFANIA. Aa, Herregud — fik du dem aldrig igen! *Skjuler sit Ansigt ved hans Bryst.*

EGGERT. Hvad er nu det, lille Søster. *Klapper hende paa Armen.* Jeg kræver dig jo ikke.

FRU STEFANIA. *Hendes Graad bliver til en Hulken.*

EGGERT. Hvad fejler du — sig mig det.

FRU STEFANIA. Det er ikke noget... Jeg taaler bare ingenting i disse Dage. *Gør sig haard.* Nej, jeg kommer ikke her for at græde. Min Mand er ikke hjemme. Og jeg naaede ikke i Banken. Jeg skal have Pengene i Aften til min Rejse. Kan du laane mig dem i nogle Dage.

EGGERT. Ja, selvfølgelig. Hvis jeg blot har dem hos mig. Hvor meget skal du bruge?

FRU STEFANIA. Tre, fire, fem hundrede — hvad du har.

EGGERT. Her er tre — her er fire — mere har jeg vist ikke.

FRU STEFANIA. Tak, det er nok.

EGGERT. Hvor er da din Mand henne?

FRU STEFANIA. I Stockholm. Til et videnskabeligt Møde. Paa Universitetets Vegne. Jeg har sagt det til dem derude, og beder dig altsaa bekræfte det, hvis det kommer paa Tale.

EGGERT. Det er altsaa ikke sandt?

FRU STEFANIA. Nej, det er ikke sandt. *Ser mod Døren, og gaar hen til Bordet.* Han er pludselig blevet syg, og derfor rejser jeg derop i Aften. Det har jeg ogsaa fortalt. *Sætter sig.*

EGGERT *sætter sig ved Bordet, ser paa hende, uden at sige noget.*

FRU STEFANIA. Min Mand er i Dag løbet til Stockholm med en svensk Danserinde.

EGGERT. Din Mand?

FRU STEFANIA. Ja, min Mand, Professor, doctor medicinæ Axel Thomsen er i Dag løbet til Stockholm med en svensk Kabaretdanserinde.

EGGERT. Axel — — —! Jeg forstaar ikke mere nogen Ting. Axel, nu da han nærmer sig de Treds. Begynder man saa at —

FRU STEFANIA. Begynder?

EGGERT. Ja før har han da aldrig —

FRU STEFANIA *ryster paa Hovedet.* Du tager fejl ... Jeg har hidtil sat min Stolthed i at skjule alt for alle. Nu kunde jeg ikke mere. Du véd ikke hvad jeg har lidt.

EGGERT *rejser sig og trykker hende ind til sig.*

FRU STEFANIA. Det er saa underlig, Eggert. Jeg synes, det er saadan en Skam. Ikke for ham. Bare for mig ... Jeg synes, hvis Børnene vidste det — jeg kunde ikke se dem i Øjnene. *Græder.*

EGGERT. Børnene, Stefania — dine Børn er nu blevet voksne, og jeg tror ikke de unge nutildags ser paa de Ting som vi gør.

FRU STEFANIA. Jeg ved ikke, hvordan det er. Jeg tænker heller ikke saa meget paa Georg. Men Ebba — du forstaar vist ikke helt den Følelse. — — — *Rejser sig.* Nu maa jeg gaa. *Trækker Sløret ned for Ansigtet.*

EGGERT. Jeg følger dig ud — eller vil du sige Farvel til Dagmar?

FRU STEFANIA. Ja, hvor er hun henne?

EGGERT. Hun er vist inde i mit Værelse.

FRU STEFANIA. Farvel Eggert. *Kysser ham.*

Eggert følger hende ud. Scenen er tom et Øjeblik.

EGGERT *kommer ind igen. Gaar frem og tilbage. Standser og ryster paa Hovedet. Gaar paany.* Nej — — — nej — — —. Karl har ikke Ret — Baldvin har ikke Ret — og Axel! De kan ikke tænke sig at være god mod en Kvinde, blot for hendes egen Skyld ... Der findes jo Mennesker, man vilde slaa ihjel, hvis man svigtede dem.

FRU DAGMAR *kommer ind. Hun er sart og lidt hjælpeløs, som om hun var vant til stærk Beskyttelse.* Véd du, hvad det er, Professoren fejler?

EGGERT. Nej, lille Mor, hun fik blot et Telegram om, at han var utilpas. Han er ikke stærk, Axel.

FRU DAGMAR *sætter sig i Sofaen.* Jeg skulde hilse dig fra Børnene. De vilde ikke forstyrre jer.

EGGERT. Tak.

FRU DAGMAR. Det er fornøjeligt at se, hvor det gaar Viggo godt siden du hjalp ham med at komme i Gang. Hans Praksis vokser for hver Maaned. Han er dig da ogsaa taknemlig.

EGGERT. Tror du, jeg har taget fejl af Viggo? Tror du ikke, han er en god Mand?

FRU DAGMAR. Du spørger saa bestemt. Jo, naturligvis. Det er vi da saa enige om.

EGGERT. Ja, for Drengene maa tage sig af deres egne Sager. Men min lille Pige skal jeg forsøge at beskytte til det sidste. Hende skal ingen gøre Fortræd uden at staa mig til Ansvar.

FRU DAGMAR. Jeg tror ikke engang, at vi to har været lykkeligere end Viggo og Sigtrud er.

EGGERT. Vi to — vi bliver gamle, Mor, vi bliver vist meget gamle.

FRU DAGMAR. Nej, det kan vi ikke sige. Du er treds og jeg er fire og halvtreds — det er ingen Alder.

EGGERT. Ikke i Aaretal nej. Men vi er vist meget gammeldags. I Tænkemaade. I vort Syn paa Livet. Jo, vi forstaar ikke mere de unge. Vi forstaar ikke engang vore jævnaldrende. Vi synes ikke de unge har Ret. Det er vist det man kalder at blive gammel.

FRU DAGMAR Tror du virkelig, at Karl og Vibeke — at de skal skilles?

EGGERT. Jeg ved det ikke. *Gaar tavs frem og tilbage.* Nej, hvad er nu det, kære Dagmar? Det var ikke min Mening at gøre dig ked af det. *Stryger hendes Haar.* Du faar slet ikke Lov til at være bedrøvet.

FRU DAGMAR. Det er ikke noget. — — —

EGGERT. Er Anna gaaet i Seng?

FRU DAGMAR. Det tror jeg ikke. Er der noget, du mangler?

EGGERT *ringer.* Nej, bliv du bare siddende ganske rolig. Nej, du skal bare se, det ordner sig nok altsammen. Du skal bare se.

ANNA *kommer ind.*

EGGERT *giver hende Besked og lukker Døren efter*

hende. Nej, det gaar nok altsammen. Jeg tror for Eksempel ikke, det altid har været saa idyllisk mellem Axel og Stefania, mens de var yngre, og nu er det dog et udmærket Ægteskab.

FRU DAGMAR. Det har det virkelig altid været.

EGGERT. Ja, der kan du se. Næh, det tror jeg nu ikke — ikke i Begyndelsen. Men der er meget, der bliver bedre med Alderen. Saa vi skal nu alligevel ikke være kede af at blive gamle.

FRU DAGMAR. Jeg ved ikke, om det kan blive bedre, jeg har ondt ved at tro det. Men du har jo en Evne til altid at trøste en.

ANNA *kommer ind med en Halvflaske Champagne og to Glas paa en Bakke, som hun stiller paa Bordet.* Værsaagod.

EGGERT. Tak, Anna.

ANNA. Godnat. *Gaar.*

FRU DAGMAR. Godnat.

EGGERT. Godnat, Anna, Godnat.

FRU DAGMAR. Skal vi til at drikke Champagne i Aften?

EGGERT. Ja, det skal vi rigtignok. *Mens han afkorker Flasken.* Det manglede bare, at disse unge Spradebasser skulde have Lov til at forbitre os vore gamle Dage. Ikke én Aften af vore gamle Dage skal de have Lov til at forbitre os. *Skænker i Glassene og sætter sig. Tager hendes Haand.* Nu sidder vi her, lille Dagmar, som vi undertiden sad om Helligdagen, naar Børnene var faldet i Søvn. Skaal, lille Mor.

FRU DAGMAR *nikker.*

De løfter Glassene og drikker. Og saadan bliver de siddende en lille Tid, uden at slippe hinandens Haand, uden at slippe hver sit Glas, med hver sit Smil og med hver sine Tanker

ANDEN AKT

Samme Stue.

Tidlig i Juni. Eftermiddagssol. Udsigt over en Del af Haven.

SIGTRUD *staar lænet med Albuerne mod Vindueskarmen tilvenstre, og ser gennem det aabne Vindue ned i Haven. Saa vifter hun to Gange med Haanden — og læner sig igen paa Albuen.*

EGGERT *kommer ind.* Hvor har du din Søn?

SIGTRUD. Han er her hos Mor, nede i Haven... Véd du hvad, Far, jeg synes Bedstemor har det meget bedre idag. Hun kunde rejse sig op i Sengen.

EGGERT. Ja, ikke sandt? *Sætter sig.* Jeg er saa glad for, hvor trofaste I allesammen er imod jeres Bedstemor.

SIGTRUD. Trofaste — naar Bedstemor er syg? *Sætter sig.*

EGGERT. Ja, jeg mener, at I ikke nøjes med at spørge til hende i Telefonen, men kommer her alle skiftevis, ind til hende selv, sidder hos hende, eller nikker til hende i Døren, eftersom hun har det... Karl var her igaar Eftermiddags.

SIGTRUD. Ja, Bedstemor fortalte mig det før. Hun har taget ham til Naade igen.

EGGERT. Mere end det. Da hun hørte, at Vibeke allerede et halvt Aar efter tænker paa at gifte sig igen sendte hun Bud efter ham.

SIGTRUD. Ja, Karl har nu altid været hendes Yndling — hvad var det, Bedstefar plejede at sige: Bedstemors Karl, Mors Baldvin, Fars Sigtrud, og Bedstefars Hest. Den fik vi nemlig alle Lov til at ride paa... Nej,

ingen Protester. Saadan har I delt os. Og det løjerligste er, at I allesammen har udvalgt den, der lignede jer mindst. Karl ligner Mor, jeg Bedstemor, og Baldvin dig.

EGGERT. Nej, jeg holder lige meget af alle mine Børn.

SIGTRUD. Det véd jeg godt, søde Far.

EGGERT. Jeg er nu alligevel glad for, at Vibeke gifter sig igen. Det er nok med é n Fru Thorlacius, som Livet har bøjet.

SIGTRUD. Ja men jeg forsikrer dig Far, at det slet ikke er Tilfældet med Emma. Jeg møder hende tit, og hun er glad og tilfreds, har et yndigt Hjem og elsker sine Børn.

EGGERT. Ja — ja, lad os ikke tale om det... lad os ikke tale om det... Skal vi gaa lidt ud i Haven til Mor?

SIGTRUD. Ja, lad os det. *De rejser sig.*

EGGERT *gaar et Par Skridt, standser.* Baldvin, ja — ligner han da mig?

SIGTRUD. Ja, han gør. Han har dit gode Humør, din gode Hjerne, og dit selskabelige Talent.

EGGERT. Mit nej, nej — saa meget selskabeligt Talent har jeg aldrig haft.

SIGTRUD *slaar Armene om hans Hals.* Han er en dejlig Dreng, og det er du ogsaa Far. Han er dig op ad Dage.

EGGERT. Han har maaske ogsaa mit Syn paa Hjemmets Ukrænkelighed!

SIGTRUD. Du kan være rolig, Far. Fra Louise slipper han aldrig i Evighed. Naar man har givet Fanden en Lillefinger, tager han hele Haanden. Fanden, det er —

LOUISE *kommer ind.*

SIGTRUD — det er hende, der kommer.

LOUISE. Ja, det er mig.

Eggert og Sigtrud ler.

LOUISE. Hvad ler I af?

EGGERT. Goddag, Louise. *Rækker hende Haanden.*

LOUISE. Goddag... Hvordan har din Mor det? *Hilser paa Sigtrud.*

EGGERT. Jo Tak, idag har hun det bedre. Vil du se ind til hende?... Saa følger Sigtrud dig maaske ovenpaa. Jeg gaar lidt ud i Haven. *Gaar.*

LOUISE. Hvad var det saa, I lo af? I stod og talte om mig, da jeg kom. Jeg kunde godt mærke det.

SIGTRUD. Nej, vi stod og talte om en falden Engel.

LOUISE. I Familien?

SIGTRUD *ler himmelhøjt.*

LOUISE. Jeg finder det fuldkommen upassende at blive ved med at le naar jeg kommer. Fuldkommen upassende. F u l d k o m m e n upassende.

SIGTRUD. Ja, det er det ogsaa. Undskyld, Louise. Men hvorfor er du saa ophidset?

LOUISE. Hvorfor er jeg saa ophidset, ja, hvorfor er jeg saa ophidset! Man har dog maaske Lov til at være en lille Smule ophidset, naar man har ligget og længtes efter sin Mand hele Natten, ikke kunnet sove for Angst, og saa faar at vide i Telefonen om Morgenen, at han ingenting fejler!... Nej, nu ved jeg det. Nu ved jeg, han bedrager mig... Billard!... Ja, Tak, det kender jeg... Nej, den Billard, han skal spille, kan han spille hjemme.

SIGTRUD. Det k a n nu være sandt, Louise. Du v e d ikke noget. Baldvin har altid været en lidenskabelig Billardspiller. *Sætter sig.*

LOUISE. Nej, prøv ikke paa at tage ham i Forsvar. Jeg taaler det ikke. Jeg har alt for længe været alt for godtroende. Hvis nogen har forsøgt at forstaa den Mand, saa er det nok mig. Hvis det kun var Billarden, vilde jeg ikke sige noget. Naar han først har taget Jakken af, er han ikke til at standse... Nej, jeg har mine Beviser. Hvad siger du om, at han tre Aftner i Træk er blevet sét paa Restaurant sammen med en rødhaaret Dame. Men jeg skal faa fat i hendes Lokker, kan du tro, om de er aldrig saa røde.

SIGTRUD. Du har altsaa ikke sét Baldvin idag?

LOUISE. Nej. *Sætter sig*. Jeg er lige ved at tude hele Tiden. Men jeg vil ikke tude. Det har jeg lovet mig selv. Men hvad skal man gøre, naar man opdager, at ens Mand er en utro.

SIGTRUD. Jeg tror ikke, der er noget at gøre.

LOUISE. Saa det tror du ikke? Men det tror j e g. Jeg skulde maaske godvilligt finde mig i det. Lade staa til, indtil jeg en skønne Dag blev smidt paa Porten. Nej, du kan tro nej. Det er en gift Kvindes Pligt at holde paa sin Mand, selv om —

SIGTRUD. Selv om han bedrager hende.

LOUISE. Ja.

SIGTRUD. Ja men Louise, hvis hun nu ikke kan det. Hvis han nu ikke mere bryder sig om hende?

LOUISE. Saa skal hun holde paa ham alligevel. Jeg indrømmer, at det kan være svært. Men saa maa hun resignere... Bare jeg vidste, hvordan jeg skulde modtage ham, naar han kommer hjem... Skal jeg lade som ingenting? Bare gøre ham skamfuld ved at gøre ham alt til Behag. Sidde og sy paa hans Tøj, naar han kommer ind i Stuen... Eller skal jeg lukke mig til som en Blomst?

SIGTRUD. Lav du ham en Dessert, han holder af.

LOUISE. Karamelbudding?... Nej, du er alt for blid, Sigtrud. Der er ikke noget der indvirker paa Mænd som Foragt. Isnende Foragt.

SIGTRUD *rejser sig brat og gaar hen til Vinduet.*

LOUISE *rejser sig*. Hvad er der —

SIGTRUD. Det er blot lille Harald — han er nede i Haven hos Mor, og nu hører jeg, han græder, det lille Skind. Jeg gaar ud til ham et Øjeblik. Kommer du med? Jeg tror ikke, det er værd, at du gaar ind til Bedstemor idag.

LOUISE. Ja, gaa du bare. Jeg kommer lige straks.

SIGTRUD. Men du taler ikke om det med Baldvin til Far og Mor.

LOUISE. Du kender mig ikke. Du kan bare prøve paa at sige noget til Viggo.

SIGTRUD. Du kender mig ikke. Ikke et Ord. *Gaar.*

LOUISE *tager et Spejl op af sin Taske og ser i det. Tager Stolen foran Skatollet, sætter sig hen ved Vinduet tilvenstre og ser ned i Haven. Men da en glad Nynnen høres inde fra Stuerne, vender hun sig om paa Stolen og ser mod Døren. Meget stram.*

BALDVIN *kommer ind, glad og syngende, med Straahat i den ene Haand, en Pakke og Blomster i den anden. Han bliver ikke Louise var før han staar midt i Stuen, men prøver at forstille sig ved pludselig at standse og se op mod Loftet, og med Bevægelser der antyder, at han pludselig kommer i Tanker om noget, han har glemt, vender han om og skynder sig mod Døren.*

LOUISE *løber efter ham og faar fat i ham ved Døren.* Naa, saa det kunde du lide. Kommer ikke hjem hele Natten og vil saa flygte, naar du ser mig. Saa kan man nok tænke sig, hvordan din Samvittighed er.

BALDVIN. Goddag, min Skat. Sidder du her?

LOUISE. Aa lad være, du saa mig jo godt da du kom... Og saa gaar du her før du kommer hjem.

BALDVIN *stolt.* Jeg h a r været hjemme.

LOUISE *ser tavs paa ham*... Læg nu den Hat og de Pakker.

BALDVIN *mumlende.* D e n Hat — og d e Pakker! *Bærer begge Dele med beskyttende Ømhed over til Bordet. Tager Papiret af en hvid Rosenbuket.* Værsaagod.

LOUISE *bliver endnu mere stram*... Ja, dem har du købt til din Bedstemor, det er jo hendes Yndlingsblomster. Hvis du vil sende dem op, kan du ringe paa Pigen.

BALDVIN *tager Papiret af Chocoladeæsken.* Vil du heller ikke have Chocoladen?

LOUISE. Giv din Bedstemor de Gaver, du har tiltænkt hende.

BALDVIN. Saa spiser jeg det selv. *Begynder at spise Chocolade.*

LOUISE. Hvor har du saa tilbragt Natten?

BALDVIN. Louise — du mistænker mig!

LOUISE. Ja — du bedrager mig!

BALDVIN... Man kan vel ikke bedrage dig med en Billardkugle.

LOUISE. Hvem er saa denne rødhaarede Dame, som du sidder sammen med om Aftenen? Du er blevet sét sammen med hende paa Restaurant, tre Aftner i Træk.

BALDVIN. Det benægter jeg — det kan ikke have været den samme Dame tre Aftner i Træk.

LOUISE. Du kan spare dig alle Udflugter. *Vil til at græde, men gør sig haard.* Synes du det er morsomt for mig at høre, at du bliver set i Selskab med mere eller mindre tvivlsomme Damer.

BALDVIN. Jeg kan ikke lide det Ord, Louise. Det passer paa utrolig faa Kvinder — og utrolig mange Stemmesedler... Navnlig da i Lande, hvor Kvinden har Stemmeret.

LOUISE *mister fuldstændig Beherskelsen, gaar hen til ham og griber med begge Hænder i hans Krave.* Du er et utroligt Menneske! Er det slet ikke gaaet op for dig, at jeg har ligget vaagen hele Natten — med en tom Seng ved Siden af mig?

BALDVIN. Jeg har heller ikke mistænkt d i g.

LOUISE *ser paa ham et Øjeblik, saa slipper hun Taget, og raser omkring i Stuen. Pludselig sætter hun sig ind i Sofaen.* Nu ved jeg, hvad jeg gør.

BALDVIN. Det ved jeg ogsaa.

LOUISE. Hvad gør jeg saa?

BALDVIN. Det ved jeg ikke.

LOUISE. Du sagde du vidste det.

BALDVIN. Nej, jeg sagde, jeg vidste hvad j e g gjorde.

LOUISE. Hvad gør du saa?

BALDVIN. Jeg staar her og glatter paa mit Jakkeopslag... Man kan da ogsaa være f o r familiær.

LOUISE *bider sig i Læben*... Jo, nu ved jeg hvad jeg gør... Jeg bedrager dig.

BALDVIN. Det vover du ikke!

LOUISE. Jo — jeg bedrager dig — det gør jeg. Der findes ogsaa — rødhaarede M æ n d!

BALDVIN *knust*. Vil du bedrage mig med en Rødhaaret? *Sætter sig ved Bordet.*

LOUISE. Ja, nu vil jeg opføre mig ligesom du gør. Jeg er oven i Købet saa elskværdig at fortælle dig det i Forvejen.

BALDVIN. Kalder du det elskværdigt?

LOUISE. Ja, saa kan du jo prøve at se, om du kan forhindre det. Det er en mere lige Leg. Den Chance har du aldrig givet mig.

BALDVIN. Jeg tror ikke, jeg kan forhindre det — hvis du v i l det.

LOUISE. Det tror jeg heller ikke... Og naar jeg saa har været borte hele Natten — saa tager jeg det som en Selvfølge, at der kun venter mig den venligste Modtagelse, naar jeg kommer hjem.

BALDVIN. Ja. *Spiser af Chocoladen.* Men, sig mig, naar du er borte hele Natten — fortæller du mig saa ogsaa det i Forvejen?

LOUISE *ser lidt paa ham.* Du er altsaa blevet ked af mig — du kan lige saa godt sige det med det samme.

BALDVIN. Nej, Louise — hvad er det for noget Snak!

LOUISE. Hvis du er det — saa kan du blive fri for mig.

BALDVIN. Hvem taler om det — vær dog ikke saa urimelig, Louise.

LOUISE. Vil du love mig at lade det blive sidste Nat, du —

BALDVIN *rejser sig.* Vil du love mig at lade det blive sidste Gang, du blander dig i mine Privatsager.

LOUISE. Dine Privatsager — er dette ikke ogsaa m i n e Privatsager? Har Hustruen ikke Ret til at beskytte sit Hjem — til at —

BALDVIN. Der er den Forskel paa os to, at jeg aldrig har gjort det mindste Forsøg paa at berøve dig

nogen Frihed i nogen Retning. Du kan gøre hvad du lyster — og den samme Frihed kræver jeg for mig.

LOUISE. Ja, fordi du ved, jeg holder af dig — og at det aldrig kunde falde mig ind at benytte mig af den »Frihed«.

BALDVIN. Nu skal jeg sige dig en Ting, Louise. Naar Kvinden gør Manden Livet saa utaaleligt som vel muligt — saa gør hun det altid under »Kærlighedens« Foregivende. Der er et evigt Vrøvl med alle Kvinder, som »holder af« en. Det er maaske psykologisk forklarligt — men det er sgu ikke behageligt.

LOUISE. Gør jeg dig Livet utaaleligt. Paa hvilken Maade?

BALDVIN. Jeg tænkte ikke just paa dig... Men du irriterer mig forresten ved dine ulogiske Slutninger. Jeg holder af ham, derfor skal han være tilfreds — slutter du. Det er det, der er galt. Det er det, der er egoistisk.

LOUISE *rejser sig og gaar frem.* Det er mig, der er egoistisk. Ja naturligvis. Det var mig, som var egoistisk i Nat. Ja undskyld, men den Logik maa du selv beholde. Det er vidunderligt. Du søger andre Kvinders Selskab, jeg føler min Hustruværdighed krænket, og saa er det mig, som er egoistisk!

BALDVIN. Vil du have Skilsmisse?

LOUISE *tier saaret...* Nej.

BALDVIN. Heller ikke, hvis jeg anmoder om den?

LOUISE *tier forlegen...* Nej.

BALDVIN. Aldrig?

LOUISE *bestemt.* Aldrig.

BALDVIN. Det er dig, der ikke er egoistisk!

LOUISE. Naar man holder af sin Mand, prøver man at tilgive ham... Jeg synes bare, du burde kunne forstaa, hvor svært det er for mig at komme over den Krænkelse. *Sætter sig igen ved Bordet og græder.*

BALDVIN. Nej, nej, nej, Louise — for Guds Skyld begynd ikke at græde. Hører du. Der kan komme nogen... Søde Louise, hold nu op at græde, vi holder jo

dog saa meget af hinanden... Louise, man kan høre det ud i Haven... Jeg er fortvivlet, hvad skal jeg gøre? *Begynder at fløjte for at overdøve Graaden*... Du kan selv diktere mig Betingelserne — hvis du blot holder op at græde. *Løber hen til Vinduet og lukker det.* Saa slem har jeg aldrig været mod d i g. *Løber hen til Døren og kigger udenfor.* Nej, der var ingen, gudskelov. Der kan du se, hvor du gør mig bange, jeg begynder at faa Hallucinationer... *Gør sig vred.* Jeg kommer ikke hjem i Aften, hvis du ikke holder op med at græde. *Ser sig raadvild omkring.* Hys — — s! *Fløjter igen — løber pludselig hen til Stolen ved Vinduet, gaar med den over til Reolerne, staar op paa den, og tager Violinen ned. Sætter sig paa Stolen og spiller hvad der først falder ham ind: »Sæterjentens Søndag«.*

LOUISE *retter sig op og tørrer Taarerne bort. Og længere henne i Melodien sidder hun stille og lytter smilende til Tonerne.*

FRU STEFANIA og EGGERT *kommer ind.*

FRU STEFANIA. Nej, bliv kun ved.

BALDVIN *hilser paa sin Tante med Violinen i Haanden.* Goddag, Tante.

FRU STEFANIA. Goddag, lille Baldvin. Hvor er det dog sødt at se jer sidde saadan sammen og — goddag, Louise — *rækker Kinden frem* — du har jo grædt!

BALDVIN *efter at have hilst paa sin Far.* Ja, tænk Louise blev helt rørt — men det er jo ogsaa en pæn Melodi. *Staar op paa Stolen og hænger Violinen op.*

FRU STEFANIA. Vil du ikke spille mere? Det er længe siden jeg har hørt dig spille.

BALDVIN. Nej, jeg kan mærke, jeg mangler Øvelse... Har du været oppe hos Bedstemor, vi skulde lige se ind til hende.

FRU STEFANIA. Ja — men Lægen er deroppe i Øjeblikket.

BALDVIN. Hvilken Læge — Viggo —?

EGGERT. Ja, Viggo vilde se ind til hende idag. I kan vente et Øjeblik, til han kommer ned.

FRU STEFANIA. Du siger ikke noget, min Pige. Hvordan har du det?

LOUISE. Jo Tak, jeg har det godt. Og du?

BALDVIN. Louise — skal vi gaa lidt ud i Haven saalænge?

LOUISE. Ja, lad os det... Jeg tager Blomsterne med og sætter dem i Vand.

BALDVIN. Vil du have Chokolade, Tante Stefania.

FRU STEFANIA. Nej, Tak skal du have, min Dreng.

BALDVIN. Saa spiser jeg dem selv... *De gaar ud af Stuen med hinanden under Armen.*

FRU STEFANIA. De er nu søde, de to.

EGGERT. Sæt dig ned Stefania, mens vi venter paa Viggo.

FRU STEFANIA. Mor har det meget bedre end hun havde det i Forgaars. *Sætter sig.*

EGGERT. Ja, da havde hun en slem Dag, Stakkel.

FRU STEFANIA. Nu tror jeg, hun kommer sig.

EGGERT. Ja nu hører vi, hvad han siger. *Sætter sig.*

FRU STEFANIA. Ja.

EGGERT. Men hvordan har din Mand det?

FRU STEFANIA *tier et Øjeblik.* Han har det ikke godt, Eggert.

EGGERT. Ikke? Jeg troede, han havde det bedre nu.

FRU STEFANIA. Ja, det havde han ogsaa først efter at vi kom hjem fra England. I de to Maaneder, vi var der, var det som hele hans tidligere Interesse for hans Arbejde vaagnede igen. Vi gik sammen paa Museer og til videnskabelige Foredrag i London, og senere foreslog han selv at vi skulde tage til Cambridge og Oxford. Og saa snart vi var kommet hjem, begyndte han igen at arbejde, arbejde med fuld Kraft. Jeg var saa glad. Det var som om jeg havde faaet baade ham og mit Hjem tilbage. Men saa — hvornaar var det vi kom, det er tolv Dage siden — ja, og de tre sidste Dage har han haft det nøjagtig som han havde det før vi rejste.

EGGERT. Det gør mig meget ondt at høre.

FRU STEFANIA. Ja, er det nu ikke trist med den Mand? Først det Kærlighedseventyr i Stockholm, med en Kvinde, ingen skulde tro, vilde falde i hans sobre, gennemkultiverede Smag. Og naar han saa bliver revet ud af det, er Resultatet kun et aandeligt Sammenbrud. Disse søvnløse Nætter, denne forfærdelige Depression — gennem Maaneder. Nej, du kan ikke tro, hvor tit jeg har ønsket, at jeg ikke havde grebet ind. Og dog —

EGGERT. Hvor tager I hen i Sommer? Ud i jeres Hus?

FRU STEFANIA. Ja, vi flytter ud i næste Uge...

EGGERT. Saa sér jeg ind til jer forinden.

FRU STEFANIA. Ja, gør det.

EGGERT. Det ordner sig nok, skal du se. Nu hviler han sig i Sommer og samler Kræfter, og naar saa Semestret begynder, og han genoptager sit regelmæssige Arbejde, saa —

FRU STEFANIA *ryster paa Hovedet.* Eggert — det har taget meget mere paa ham, end du tror.

EGGERT. Ja — ja — men i den Alder, saa —

FRU STEFANIA. Ved du, hvad jeg vilde ønske, hvis det var muligt?... Jeg vilde ønske, at han og jeg — at vi to kunde tage sammen paa en lang, lang Rejse. Hvis vi to var alene, og jeg fik Lov til at pleje ham hele den lange Tid, saa er jeg vis paa han blev rask. Og naar vi saa var kommet hjem, kommet tilbage fra Rejsen — saa var vi begge blevet gamle. Det er underligt, men jeg længes efter den Tid, hvor vi to bliver gamle Mennesker. *Græder stille.*

EGGERT *rejser sig.* Hvor du dog holder meget af ham, lille Søster.

FRU STEFANIA. Ja, men min Kærlighed gør ham kun ondt. *Tørrer sine Øjne.*

EGGERT. Hvorfor gør du ikke det, Stefania? Han kan faa Orlov, han kan tage sin Afsked, om det skal være — og saa kan I rejse.

FRU STEFANIA. Nej, det vil han ikke. Der er og-

saa saa meget til Hinder. Der er Børnene, og der er saa mange Ting.

EGGERT. Du syntes virkelig, Forandringen havde en god Indflydelse paa ham de to Maaneder, I var i England?

FRU STEFANIA. Ja, du ved jo hvor helt han plejede at ofre sig for sin Gerning. Jeg kan huske, der gik tit baade et helt og halvandet Aar, hvor han kun aabnede Bøger, der var lægevidenskabelige, og det længe efter at han var blevet Professor. Og da han saa kom til England, saa han adskilligt blandt de nyeste Forskninger, som helt fangede ham, saa du kan tænke dig, hvilken Skuffelse det er mig, naar vi nu kommer hjem —

EGGERT. Jeg tror, hverken vi skulde lade ham gaa tabt for dig eller for Videnskaben, Stefania. Han skulde tage sig et helt Aars Orlov, og tage med mig til Efteraaret ned til Tyskland og Schweiz.

FRU STEFANIA. Med dig — skal du rejse?

EGGERT. Ja, jeg har tænkt mig at rejse nogle Maaneder næste Vinter, ja mere end nogle Maaneder, hvis jeg tager lidt længere sydpaa, hvad jeg har Lyst til. Jeg har ikke været udenfor Skandinavien i ni Aar.

FRU STEFANIA. Det er altsaa en Lystrejse?

EGGERT. Ja, for det meste. Vi skal sende en Mand til Barcelona. Saa derned vilde det i alt Fald blive i Forretninger. Ja, det er netop ni Aar siden jeg var sidst i Barcelona.

FRU STEFANIA. Rejser Dagmar da ikke med dig?

EGGERT. Jeg har tigget og bedt hende om at komme med. Men hun vil ikke. Hun vil jo aldrig rejse, som du ved. — Axel skulde slaa Følge!

FRU STEFANIA *næsten bønligt.* Aa — ja.

EGGERT. Vi taler ikke mere om det — jeg tager ham med.

DR. VIGGO MOHR *banker paa Døren og kommer ind.*

FRU STEFANIA *rejser sig.* Er det saa ikke bedre idag, Doktor?

VIGGO. Jo — bedre end sidst. Meget bedre.

FRU STEFANIA. De mener ikke, der er nogen Fare mere?

VIGGO. Ude af Fare er hun ikke. Det er altid vanskeligt at sige, naar Talen er om saa høj en Alder. Men nu ser vi, hvordan det gaar i de næste Dage.

FRU STEFANIA. Ja men hun har det dog saa godt idag?

VIGGO. Ja — men det gaar ogsaa bedre. Hun har ingen Aandenød haft i Nat, og har sovet godt.

FRU STEFANIA. Saa stikker jeg op til hende nu og siger Farvel til hende. Farvel, Doktor.

VIGGO. Farvel, Frue. Vil De hilse Professoren?

FRU STEFANIA. Tak, det skal jeg...

EGGERT. Dagmar sidder nede i Haven, hvis du vil sige Farvel til hende. Jeg kommer straks derud.

FRU STEFANIA. Det er godt. Farvel. *Gaar.*

VIGGO. Farvel.

EGGERT. Saa du ser ikke saa lyst paa det?

VIGGO. Jeg tror næppe vi kan vente nogen varig Bedring. Hjertet er meget svagt.

EGGERT. Ja, det er Livets Lov. —

VIGGO. Men hun maa ikke paa nogen Maade røre Kaffe, selvom hun har det lidt bedre.

EGGERT. Stakkel, saa bliver hun vist elendig.

VIGGO. Ja, det gaar ikke.

EGGERT. Men hvordan er det med Morfinen, hvis hun faar et slemt Anfald?

VIGGO. Den er det bedst at undgaa; hun kan faa lidt Digitalis, hvis Aandenøden kommer igen. Men det ved nu Sygeplejersken Besked med.

EGGERT. Ja.

SIGTRUD *kommer ind*... Gaar du ned i Haven, Far?

EGGERT. Ja.

SIGTRUD. Vil du ikke sige til Baldvin, at Viggo er kommet ned, saa de kan hilse paa Bedstemor — han længes vist efter at komme hjem.

EGGERT. Jo. *Gaar.*

SIGTRUD. Hvordan er det saa med Bedstemor?

VIGGO. Jo — meget bedre.

SIGTRUD. Ja, ikke sandt?

VIGGO. Jo, meget bedre.

SIGTRUD *mens hun gaar hen til Vinduet tilvenstre og lukker det op.* Skal du straks ind i Byen igen?

VIGGO *ser paa Uret.* Jeg kan godt vente ti Minutter.

SIGTRUD. Kom skal du se — Harald staar ude i Bedet og plukker Blomster.

VIGGO. Plukker — ja, det er nu saadan et pænt Udtryk. *Leende.* Skal vi sige, han river Hovederne af... Hvad tror du, din Far siger til det?

SIGTRUD. Ja, nu skal vi se. Nu kommer han... Kan du se —!

VIGGO. Ja... Ja, min sandten, lægger sig paa begge Knæ og plukker med!

SIGTRUD. Ja Far. Ja, det vidste jeg. Den Dreng har *carte blanche... Vender sig og tager hans Haand.* Ved du, at du endnu ikke har faaet Tid til at sige ordentlig Goddag til mig?

VIGGO *tager hende varmt og inderligt ind til sig.* Før nu —! *Kysser hende.*

SIGTRUD *ser paa ham med et fremmed Smil.* Viggo —

VIGGO. Ja —

SIGTRUD. Jeg er saa glad.

VIGGO. Ja, det er vi jo begge to.

SIGTRUD *ryster tavs paa Hovedet.*

VIGGO. Hvorfor ryster du paa Hovedet?

SIGTRUD. Fordi det kun er m i g som er lykkelig. *Gaar hen til Sofaen og sætter sig.*

VIGGO. Hvor kan du sige det, Sigtrud... Jeg har aldrig hørt dig tale saadan før.

SIGTRUD Engang maa det siges, Viggo... Det skal siges, naar det begynder at gøre ondt... Og det skal siges af mig... Og det skal siges idag.

VIGGO. Det er ikke sandt.

SIGTRUD *med et Smil.* Hørte du, Viggo, hvordan

du sagde det: »Det er ikke sandt«. Med Forstillelsens Ivrighed. Der var et Ja og ikke et Nej i denne Protest.

VIGGO. Jeg holder af dig. — Hvorfor smiler du?... Hvorfor læner du dig tilbage — og smiler?

SIGTRUD. »Jeg holder af dig« — det er som den store røde Himmel, naar Solen er gaaet ned.

VIGGO *tier et Øjeblik — saa ler han halvt.* Hvor har du faaet den Idé, at jeg ikke skulde være — lykkelig ligesom du.

SIGTRUD. Viggo min — nu skal du ikke pine dig selv længere. Hvis noget Menneske har villet være god imod mig, er det dig. Du vil prøve det endnu — men du kan det ikke længere. Du giver mig ømme Kærtegn og siger mig ømme Ord — men de har mistet denne Kærlighedens blufærdige Varsomhed, som gør en saa tryg. Og undertiden har du søgt at dække over deres Afmagt ved at overdrive dem. Forstaar du, hvad jeg mener, Viggo. *Med halvt vemodigt, halvt trøstende Smil.* De er blevet som en daarlig Skuespillerinde, der ikke forstaar, at de store Følelser taler det stille Sprog... Du ser, jeg lader mig ikke skuffe.

VIGGO *tier.*

SIGTRUD. Naar du kommer sent hjem fra en Patient, kysser du mig ikke mere paa Kinden, hvis du tror, jeg sover. Jeg røber mig ikke, jeg ligger bare og tænker, at det vistnok kun er denne lille Bagatel, der gør, at jeg synes Dagen ender saa fattigt.

VIGGO *tier.*

SIGTRUD. Hvad er det saa, der i den senere Tid ligger som en Byrde paa dig?

VIGGO. Ingenting, Sigtrud, ingenting. Det er kun dig, der ikke er saa fornøjet som du har været før.

SIGTRUD. Vil du lade m i g sige det? Ja, det skal jeg. Jeg har tænkt længe over det. Hvis ingen af os siger noget, saa véd jeg hvordan vort Ægteskab efterhaanden vil blive: Køligt, fattigt, grimt, glædesløst — indtil det opløses. Det er den gamle Historie. Men den vil jeg ikke skal gentage sig her. Vort Ægteskab har

været kort, men det har været smukt. Og det skal ende smukt... Nu behøver du ikke at skjule noget for mig mere. Jeg ved jo det hele. Kun ikke, om det er dig en Skuffelse, at jeg ved det.

VIGGO. Nej. *Rejser sig.* Nej, Sigtrud, jeg har sét, at du har vidst det — jeg har sét det før end idag.

SIGTRUD. Og alligevel tav du?

VIGGO. Ja — jeg ved ikke, hvad der er mest Skyld i min Tavshed: det, at jeg vilde skaane dig, eller moralsk Fejghed... Jo, hvorfor skulde jeg give det et smukkere Navn? Jeg sagde ikke noget, fordi jeg ikke havde Mod til at se mig selv blive ringere i dine Øjne. Og saa bildte jeg mig ind, at jeg ikke sagde noget fordi jeg ikke vilde saare dig. *Sætter sig igen.* Jo, saadan er vi. Jeg tav af Forfængelighed, og beroligede mig selv med den Indbildning, at jeg tav af Hensynsfuldhed. Og saa har min Tavshed saaret dig mere end Ord kunne gøre. Jo. Hvorledes skulde du i Begyndelsen kunne forstaa, at Tanker, som ikke fik Afløb, gik udover dig som Gnavenhed eller Haardhed — alle disse Kapricer, som følger med Forstillelsen. Det er godt, at vi faar talt sammen nu. Jeg tror ikke man selv kan raade for den Retning, ens Følelser tager — men vi kan selv raade for, at vi ikke lyver for dem, vi omgaas og holder af.

SIGTRUD. Vi er enige, Viggo. Vi h a r talt sammen... Jeg har kendt dig saa længe, at jeg ved, det ikke er nogen flygtig Følelse, der har forandret dig saadan. Du elsker Fru Aubert.

VIGGO *tier.*

SIGTRUD. Hvad vil du saa gøre, Viggo? Vil du, at vi skal blive ved med at være gift?

VIGGO. Jeg lægger det i din Haand. *De tier begge et Øjeblik.*

SIGTRUD. Jeg vil, at vi skal skilles.

VIGGO. Vil du det?

SIGTRUD. Hvad andet er der at gøre, Viggo? *De tier et Øjeblik.*

VIGGO. Er det for min Skyld — at du vil det?

SIGTRUD. Nej — lige saa meget for min egen. *De tier et Øjeblik.*

VIGGO. Jeg holder saa meget af dig Sigtrud. Derfor er jeg bedrøvet.

SIGTRUD. Jeg holder saa meget af dig Viggo. Derfor er jeg glad. *De tier et Øjeblik.*

VIGGO. Og vor lille Dreng.

SIGTRUD. Og vor lille Dreng ja. Han skal blive hos den, der kan være mest for ham. Hvis du havde Tid eller Evne til at vise ham den samme Omhu, som jeg kan drage for ham, vilde du have den samme Ret til at tage ham til d i g.

VIGGO. Nej — det havde jeg nu ikke. Men — Og din Far — som jeg skylder saa meget godt... Det er ikke blot dig, jeg har svigtet —

SIGTRUD. Du har ikke svigtet mig. Du vilde svigte mig, hvis du blev hos mig uden at elske mig... *Rejser sig.* Nu taler vi ikke mere om det idag. Far, ja — ham skal j e g tale med. Du skal ingen Vanskeligheder faa med min Familie... Nu har jeg vist holdt for længe paa dig.

VIGGO *uden at rejse sig.* Sigtrud — lad mig bare sige dig én Ting inden jeg gaar. Naar du nu sidder alene og tænker paa alt dette, saa kan du maaske, til Trods for al din Godhed, ikke frigøre dig for den Tanke, at min Handling bunder i en alt for svag Ansvarsfølelse over for dig og mit Barn. Derfor beder jeg dig tro mig, naar jeg siger dig, at jeg ikke først og fremmest har tænkt paa min egen Fremtid. Jeg har ikke kunnet være i Tvivl om mine Følelser. Det eneste jeg har været i Tvivl om, er dette, at forlade mit Hjem — eller blive ved at færdes i det, som en fattig Skygge af den Mand, du elskede. Hvorledes skulde jeg handle, for at gøre dig mindst ondt?

SIGTRUD. Jeg behøver kun at sætte mig selv i dit Sted for at forstaa dig, Viggo. Du elsker en anden Kvinde. Det er mig nok... Lad mig nu blot tænke over det i Ro, saa taler vi sammen i Aften om det, der skal ordnes.

VIGGO *rejser sig.*

SIGTRUD. Iaften, Viggo — iaften er vort Ægteskab forbi. Kys mig saa inden du gaar.

VIGGO. Farvel, Sigtrud. *Kysser hende.* Og giv vor Dreng al den Kærlighed, jeg ikke fortjente.

SIGTRUD. Farvel, Viggo — og Tak for de fire dejlige Aar.

VIGGO *trykker tavs hendes Haand og gaar ud.*

SIGTRUD *ser efter ham. Saa gaar hun hen til Bogreolerne i Baggrunden og støtter Albuerne mod Kanten. Hun ser ikke ned, det synes som hendes Blik er fæstet mod Violinen paa Væggen ovenover. Saaledes staar hun en lille Tid, saa vender hun sig mod det aabne Vindu, kaster et Blik ud i Haven, og sætter sig saa i Sofaen, hvor hun sad før. Hun græder ikke, hun smiler ikke, hun sidder stille som et Barn der er holdt op at være bange.*

EGGERT *kommer ind.* Er Viggo gaaet?

SIGTRUD. Ja, mødte du ham ikke?

EGGERT. Det var kedeligt. Nej, jeg sad inde i mit Værelse — det er mærkeligt, jeg ikke skulde høre — jo, saa har det været ham, der gik forbi — *gaar hen til Vinduet* — dèr gaar han jo ude paa Gaden. Saa kan jeg godt naa ham. *Skynder sig mod Døren.*

SIGTRUD. Kan det ikke vente, Far, han har saa travlt.

EGGERT. Det er kun et Øjeblik. *Lukker Døren op.*

SIGTRUD. Far!

EGGERT. Ja — hvad er der — hvad er der?

SIGTRUD. Ja — hvad vil du ham? Er der noget, der haster?

EGGERT *endnu mere utaalmodig.* Det er noget, vi talte om. Det er for hans egen Skyld. Jeg kommer straks tilbage. *Gaar ud af Døren.*

SIGTRUD *raaber.* Far — Far — Jeg beder dig...

EGGERT *kommer ind igen, gaar langsomt henad Gulvet, og standser foran hende.*

SIGTRUD. Ja, Far — undskyld — men — men — det er vel ikke andet end hvad der altid kan ordnes senere.

EGGERT. Hvad er der i Vejen med dig?

SIGTRUD. Mig — ingenting.

EGGERT. Du kan lige saa godt sige mig det straks.

SIGTRUD *tænker sig om nogle faa Sekunder.* Ja — det er vist ogsaa det bedste

EGGERT *sætter sig.*

SIGTRUD. Vi skal skilles.

EGGERT *sagte.* Hvad er det du siger — hvem skal skilles?

SIGTRUD. Viggo og jeg — vi skal skilles.

EGGERT *prøver Ordene, ligesom man prøver usikker Is.* Viggo — og du — skilles — skilles —. Nej.

SIGTRUD. Jo — vi er enige om det.

EGGERT *ser paa hende, men siger intet; hans Sindsbevægelse ytrer sig kun i hans hurtige Aandedrag.*

SIGTRUD. Du skal ikke tage dig det nær, Far — det er det bedste vi kunde gøre.

EGGERT. Hvis er Forslaget?

SIGTRUD. Mit.

EGGERT. Saa er Skylden altsaa — hans.

SIGTRUD. Jeg har ikke spurgt om nogen Skyld. Viggo holder af en anden Kvinde. Jeg holder af Viggo. Derfor skilles vi.

EGGERT. Er det saa let at skilles, naar man holder af sin Mand?

SIGTRUD. Ja, saa let er det — naar man holder rigtig meget af ham. Jeg vilde ikke have troet det. Jeg er næsten forbavset over det. Men saa let er det. Det kommer af sig selv... Maa jeg sige dig noget, Far?

EGGERT. Ja, Sigtrud — vi har altid været fortrolige.

SIGTRUD. Nej, jeg kan vist ikke gøre dig forstaaeligt, hvor meget jeg holder af ham. Nu da jeg vilde sige dig det, forekom det mig selv saa utroligt.

EGGERT. Hvad var det saa — det du vilde fortælle mig?

SIGTRUD. Det var kun dette: At nu, hvor han har

givet mig det sidste Kys, føler jeg en meget rigere Glæde end da han kyssede mig første Gang.

EGGERT. Det troede jeg kun man følte, naar man var glad over at komme af med vedkommende Person.

SIGTRUD. Ja, jeg elsker ham. Men jeg er saa glad. Det var altsammen saa let... Det er altsammen saa underligt. *Ryster paa Hovedet og skygger for Ansigtet — som naar man faar Solen i Øjnene.*

EGGERT. Javel, ja. Det er altsammen saa underligt. Javel, ja. Og du er saa glad... Og hvor gammel er saa din Far? De treds, ikke sandt. De treds, jo. Men han er kun et Barn, som man kan bilde alting ind. Er det ikke det, han er?

SIGTRUD *smilende.* Nej.

EGGERT. Jo, hvis man blot smiler, og fortæller ham, at det altsammen var saa let — saa skal han tro det.

SIGTRUD. Forstaar du det virkelig ikke, Far?

EGGERT. Jo, selvfølgelig forstaar jeg det. Naar I har levet fire Aar sammen i et Ægteskab, der var sjælden smukt og lykkeligt, og naar jeres lille Dreng har gjort det Samliv til en Fest, som der skal to for at nyde — og saa det Øjeblik kommer, hvor alle disse Familielivets gyldne Traade rives over, saa er det kun naturligt, at du er straalende glad. Det kan da hvert Menneske forstaa.

SIGTRUD *ikke blot glad, men stilfærdigt jublende.* Nej — *hun synger det næsten* — nej! Du forstaar det ikke. Nu ved jeg først hvad det ene Ord betyder: at elske. Ja, nu ved jeg det først. Det er en ny og vidunderlig Gaade, denne Dag har løst for mig. Det er som en guddommelig Aabenbaring. Nu ved jeg, at den som har faaet Kærlighedens Gave, kan aldrig blive ulykkelig. Ham kan Glæden aldrig blive frataget.

EGGERT. Kærlighedens Gave?

SIGTRUD. Ja... Ved lykkelig Kærlighed forstaar de fleste det, at være elsket af dem, man elsker. Den Lykke kan man miste. Men ingen kan berøve en den

Lykke, der bestaar i at elske uden Betingelser. Ingenting at forlange af den man holder af. Bare spørge om hans Vilje eller gætte sig til hans Vilje — og saa ikke spørge om mere. At ville h a n s Lykke alene — det er Kærlighedens Gave.

EGGERT. Sigtrud —

SIGTRUD. Nej, du forstaar mig ikke endnu. Du forstaar ikke, hvorfor jeg er saa glad. Da jeg var en purung Pige, byggede min Fantasi et stort Palads, hvor al den Pragt, jeg kunde drømme om, var samlet — saadan var Kærlighedens Tempel. Men i Kærlighedens Tempel er der ingen Pragt. Der er det mest kostbare Bæger ikke det, der er fuldt med hellig Vin, men det, man bærer tomt til sine Læber.

EGGERT *rejser sig.* Sigtrud — du er syg.

SIGTRUD. Aa Far, det er ogsaa Synd — her sidder jeg og gør dig bange. Du har aldrig hørt mig tale saadan før. Jeg kan bare ikke slippe denne Tanke, denne nye Opdagelse... Opdagelse! Og dog er det saa simpelt: bare at være god imod den, man holder af. *Rejser sig og gaar hen til sin Far.* Saa, Far — du tror da ikke, at jeg er blevet sindssyg... jo, jeg kan se det paa dig. Nu skal jeg straks berolige dig ved at tale om det fornuftigste der findes i Verden. Kom nu, Far, og sæt dig her i Sofaen... jo, det maa du, jeg vil da ikke lade mig tvangsindlægge.

EGGERT. Jeg forstaar dig ikke, mit Barn. *Sætter sig i Sofaen.*

SIGTRUD. Nu taler vi ikke mere om det. *Sætter sig paa en Stol ved Bordenden.* Hvad er saa det fornuftigste, der findes i Verden? Penge! Saa taler vi om Penge.

EGGERT *ryster paa Hovedet.*

SIGTRUD. Nej, nu skal du være sød, Far... Penge, ja. Det er forresten det dummeste, der findes i Verden. Det er dem, der vedligeholder daarlige Ægteskaber. Er det dog ikke afskyeligt at tænke sig, at en Kvinde, for at kunne leve, maa holde paa en Mand, som er blevet ked af hende. Værre er det dog endnu, naar det er en Mand,

som ogsaa hun er blevet ked af... Er jeg nu fornuftig nok?

EGGERT. Er det sandt — er det virkelig sandt — alt det, du sagde før? Er du ikke bedrøvet engang?

SIGTRUD. Nej — du maa vænne dig til den Tanke Far, at jeg baade er glad og klog.

EGGERT... Jeg skal ikke spørge dig yderligere Sigtrud. Sig mig blot én Ting: Bliver Barnet hos dig?

SIGTRUD. Ja.

EGGERT *nikker.*

SIGTRUD. Du misforstaar mig vist, Far.

EGGERT. Hvordan?

SIGTRUD. Jeg mener hvis du tror, at det er det der hjælper mig over mit Savn.

EGGERT. Nej, jeg tror nok jeg begynder at forstaa dig, lille Sigtrud. Det er bare saa nyt at træffe en Kvinde, der er saa vidunderlig stærk. Nej, jeg tror nok jeg begynder at forstaa dig. Det er jo saa simpelt: Man skal bare være god imod den, man holder af.

SIGTRUD *tager hans Haand, bøjer sig over den, og kysser den.*

EGGERT *stryger hendes Haar*... Viggo er bare et forfærdeligt Asen — nej, undskyld —.

SIGTRUD. Du maa gerne sige, han er et Asen. Det viser blot, du ikke er vred paa ham.

EGGERT. Jeg er meget vred paa ham.

SIGTRUD. Nej, du er ikke.

EGGERT. Jo, jeg er vred paa et Asen, som ikke forstaar at paaskønne —

SIGTRUD. Ja — ja, lad os ikke tale om det. En andens Kærlighed kan vi alle miste.

EGGERT. En ung og stærk og varmblodig Kvinde som du kan dog ikke nøjes med aandig Kærlighed hele sit Liv.

SIGTRUD. Jeg tror ikke paa, at en virkelig dyb Kærlighed kan vare hele Livet. Kærlighedens Tid er maaske kun én Rosenmaaned. Med nye Roser kommer med ny Sommer.

EGGERT *rejser sig.* Ja, her rører du ved et Punkt, hvor du ved jeg har mine bestemte Anskuelser. *Gaar op og ned ad Gulvet.*

SIGTRUD. Og her rører du ved et Punkt, hvor det er ligegyldigt med alle Anskuelser. Du har disse Anskuelser fordi du har kunnet holde dine Lidenskaber i Ave. Men for Mennesker med stærke Lidenskaber er Trofastheden ingen Dyd — den er blot et fysiologisk Problem.

EGGERT. Er det et Resultat, du er kommet til idag?

SIGTRUD. Nej, det er ikke et Resultat, man kan komme til paa én Dag. Det gælder ikke blot Følelseslivet. Det er muligt, jeg tager Fejl, men jeg ser ikke bedre end at menneskelige Anskuelser betinges næsten udelukkende af personlige Interesser. Jeg har kendt unge Jurister, som rystede over den Straf der er fastsat for visse Forbrydelser, men saasnart de bliver Sagførere eller Dommere, naar de skal til at leve af deres Arbejde, er Straffen god og selvfølgelig. En Mand der venter, at en mægtig Kejser hæver ham til Magt og Ære, har den Anskuelse at Kejseren er et ophøjet Væsen; men naar Kejseren har mistet sin Trone, har han den Anskuelse at han burde hænges... Og saadan er det med alle Ting.

EGGERT. Hvilke personlige Interesser kan jeg have i at hævde mine Anskuelser om Trofasthed i Ægteskabet?

SIGTRUD. Selv at have gjort noget der falder vanskeligt for andre, det bærer altid i sig selv en personlig Tilfredsstillelse.

EGGERT. Og det skal jeg høre af din Mund. Om en Livsanskuelse der bunder dybest i min Natur. I som er unge, I forlanger altid at vi skal forstaa j e r. Men hvad har I gjort for at forstaa den Aand, der hersker her i Hjemmet. Jeg siger ikke: for at paaskønne den, jeg siger kun: for at f o r s t a a den. Hvad har I Børn gjort for at skærme den Vækst, som gennem Generationer har staaet her i Ly af sædelige Traditioner. Den ene efter

den anden har I nedtrampet de Bud, som var de helligste for os.

SIGTRUD. Jeg har ikke nedtrampet noget Bud. Jeg har adlydt Livets største Bud — adlydt det blindt og uden Betingelser.

EGGERT. Ja, Sigtrud, tilgiv mig — jeg skal vel vogte mig for at saare d i n e Følelser.

SIGTRUD *rejser sig og gaar hen til ham.* Nej, det er mig, der skal bede om Forladelse. *Smilende.* Men den faar jeg ogsaa. *Gaar hen til Taburetten og sætter sig.* Den faar jeg, naar jeg fortæller dig, at det er selve Slægtens Kroneg — Bedstemor — som er Skyld i det hele.

EGGERT. Skyld i hvad?

SIGTRUD. I det jeg sagde før om menneskelige Anskuelser.

EGGERT. Har ikke din Mand nylig forladt dig?

SIGTRUD. Jo — det ved du Far.

EGGERT. Og alligevel kan du sidde saadan og tale om alle mulige Ting.

SIGTRUD. Jeg kan tale om mange flere Ting — og alligevel have ham bag ved alle mine Tanker.

EGGERT *sætter sig og støtter Albuen mod Bordet — siger beklagende.* Ja, det burde jeg ogsaa have kunnet forstaa.

SIGTRUD. Jeg husker en Søndag, den anden Vinter jeg gik i Skole. Vi kom ud til Bedstemor, og hun spurgte mig, hvad der var min næste Lektie i Geografi. Jo, det var Arabien. Saa begyndte hun at fortælle mig om Land og Folk, om Nomadelivet, om Gæstfriheden, om religiøse Skikke — og jeg sad paa hendes store Skammel og lyttede, for hun vidste saa meget mere end der stod i Bogen. Men kun én Ting af hvad hun fortalte har fæstnet sig i Erindringen: d e a r a b i s k e T e l t e. Det er maaske kun den Stemning, hvormed hun fortalte det, der gør at jeg husker det Ord til andet: Og Araberne drager afsted med deres Kameler og Telte, og søger sig et nyt og bedre Sted. Men ser de en Dag, at Vandet vil udtørre,

staar de op om Natten, folder igen deres Telte, og lister stille bort...

EGGERT. Og hvad saa?

SIGTRUD. Og hvad saa, ja. Det spurgte jeg ogsaa om. Men saa var der ikke mere.

EGGERT *smilende.* Ja, det er sandt — og hvad saa? — det spurgte man altid om. Hja.

SIGTRUD. Men saa — hver Gang jeg ser, at dybe og alvorlige menneskelige Følelser eller bestemte menneskelige Anskuelser skifter, saa kommer jeg til at tænke paa de arabiske Telte.

EGGERT *bliver stille, ser paa hende, men sidder ubevægelig. Saa siger han sagte og inderligt.* Sigtrud — giv mig Lov til at blive dig en god Ven i den kommende Tid.

SIGTRUD *rejser sig.* Saa vil jeg straks bede dig om noget, Far. Der er saa meget, Viggo maa ordne med dig personlig. Du kan tænke dig, at det er ikke saa helt let for ham. Vil du love mig, naar han kommer til dig, at du saa vil tage venligt imod ham og ikke lade ham undgælde for noget.

EGGERT *rejser sig.* Ja.

SIGTRUD. Tak, Far. *Hun gemmer Ansigtet ved hans Bryst.*

TREDJE AKT

Eggert Thorlacius' Arbejdsværelse. Renæssancestil. En Dør tilvenstre ud i Entréen, og en Dør i Baggrunden ind til Dagligstuen. Vinduer tilhøjre ud mod Haven. Et Skrivebord midt i Stuen. En Sofa, med Bord foran, i Forgrunden tilhøjre. Paa Bordet en stor Bakke med Kaffekopper. Et Rygebord i venstre Forgrundshjørne. Bogskabe langs med begge Vægge. Malerier paa hver sin Side af Døren i Baggrunden. Paa Skrivebordet en Telefon. Det er Søndag. Klokken er halvto.

BALDVIN *staar henne ved Rygebordet, tager sig en Cigar, skærer Spidsen af den og gaar over mod Vinduet.*

KARL *kommer ind fra Baggrunden.* Jeg troede, du var ude at se paa Bilen.

BALDVIN. Det troede jeg ogsaa, du var.

KARL. Jeg skulde bare først have en Cigar.

BALDVIN. Det var ogsaa det, jeg skulde. *Tænder.*

KARL. Han er flot, Far, at give Sigtrud en saa dyr og smuk Bil. *Tænder.*

BALDVIN. Flot har han jo altid været. Men han har faaet et meget mildere Sind i de sidste Aar. Han har forandret sig utrolig paa den Rejse. De syv Maaneder har gjort ham til en helt anden Mand. Synes du ikke?

KARL. Ja, hvad er det egentlig, der foregaar her i Huset? Kan du sige mig det? Ved Bordet talte han om Ægteskabet, saa jeg fik Indtryk af, han helst saa det afskaffet. Og Tante Stefania og han — de som altid har elsket hinanden, nu kan de knapt ses, før de begynder at nappes. Der er ligefrem blevet et køligt Forhold imellem dem.

BALDVIN. Skal jeg sige dig, hvad jeg tror? Jo, ser du. Onkel Thomsen, han har nu aldrig været nogen Ægteskabshelt — jeg synes du rynker Panden, har du noget imod det Ord? ... eller er det Cigaren, der er daarlig?

KARL *udsøgt høflig*. Nej, det var Billardspilleren, som stødte ved Siden af.

BALDVIN. Godt svaret, Karl, godt svaret. Jo, det er det, Tante Stefania har saa vanskeligt ved at forsone sig med: at naar Onkel Thomsen kommer hjem fra denne lange Rejse sammen med Far, fuldstændig rask paa Legeme og Sjæl, saa er det først rent galt med ham — paa den anden Maade.

KARL. Det kan Far da ikke gøre for.

BALDVIN. Nej, men Tante Stefania har opdaget Sammenhængen.

KARL. Hvilken Sammenhæng?

BALDVIN. Er du virkelig saa naiv, Karl! Tror du en Mand paa treds pludselig faar sit Syn paa Samlivet mellem Mand og Kvinde saa fuldstændig forandret blot ved at rejse paa Jernbane eller se paa Tyrefægtninger i Barcelona?

KARL. Nej, det tror jeg ikke. Jeg tror virkelig, saa utroligt det end lyder, at der ligger et lille sydlandsk Æventyr bag den Forandring. Men derfor vilde det jo være lige dumt af Tante Stefania at give Far Skylden for en a n d e n Mands Handlinger.

BALDVIN. Du glemmer, hvad der er den røde Traad i hendes Liv. Det er Navnet Thorlacius og alt hvad der knytter sig til d e t. Denne gamle Slægt, som hidtil har staaet med en gammeltestamentlig Strenghed overfor ethvert Udslag af moralsk Frihed. Efter Bedstemors Død saa hun jo i Far Slægtaandens selvvalgte Repræsentant. Til ham var hun vant til at gaa med alle sine Bekymringer. Men hvad gør han saa? I Forening med Onkel Thomsen river han alle Baand af sig, og hun staar alene tilbage, med levende Følelser i et fossilt Hjerte. Det er det, der gør hende bitter.

KARL. Tror du Mor aner noget?

BALDVIN. Ja, naturligvis Karl, hun ved det.

KARL. Har hun talt med dig om det?

BALDVIN. Nej, hvor kan du spørge.

KARL. Ja, jeg ved ikke; I to er jo saa fortrolige.

BALDVIN. Ja men nej, det nævner hun ikke for mig. Men Mor er meget fornuftig. Ved du hvad j e g tror? Jeg tror, hun synes, det er helt morsomt.

KARL. Morsomt?

BALDVIN. Ja. Det synes jeg da ogsaa.

KARL. Synes du det er morsomt?

BALDVIN. Ja, det ved den søde Gud, jeg gør. Ja, du vilde naturligvis have en dobbelt Tragedie ud af det. Først Skilsmisse, og saa et nyt Ægteskab. Hys!

FRU DAGMAR *kommer ind fra venstre.* Nu kommer Kaffen lige straks.

KARL. Er Sigtrud kørt?

FRU DAGMAR. Hun er vist lige ved det.

BALDVIN. Saa stikker vi lige ud og ser paa Dyret.

ANNA *kommer ind fra venstre med Kaffe o. s. v. paa en lille Bakke.*

FRU DAGMAR. Ja, saa maa I skynde jer. Lad nu ikke Kaffen blive kold. Jeg har sagt det til de andre. *Karl og Baldvin gaar.*

FRU DAGMAR *gaar hen til Bordet tilhøjre, hvor hun tager nogle Kaffekopper fra Bakken og sætter dem paa Bordet.*

ANNA. Skal jeg ikke lægge Dug paa Bordet?

FRU DAGMAR. Nej Tak, vi sætter os rundt omkring i Stuen... Den var rigtig vellykket, vor lille Søndagslunch.

ANNA *stiller Bakken paa Bordet.* Fruens Dessert gjorde megen Lykke.

FRU DAGMAR. Den v a r ualmindelig god, den *omelette surprise.* Selv Professorinden syntes om den — hun tog to Gange.

ANNA. Ja, og Fruens yngste Søn — han tog fire Gange.

FRU DAGMAR. Saa — — —? Det har vist ikke været saa store Portioner.

ANNA. Næh, den sidste var rigtignok meget lille.

FRU DAGMAR. Det er jo ellers noget, man ikke lægger Mærke til, Anna.

ANNA. Det kan da Fruen ikke være ked af, naar man véd, hvor Direktøren —

FRU DAGMAR *afbryder.* Saa kan De godt tage Bakken, Anna.

FRU STEFANIA *kommer ind fra venstre.*

FRU DAGMAR. Er du alene Stefania — kommer de andre ikke?

FRU STEFANIA. Jo, de kommer vist lige straks.

ANNA *gaar ud med den store Bakke.*

FRU STEFANIA. Det er et henrivende Automobil, I dèr har faaet.

FRU DAGMAR. Ja, og det er morsomt for Sigtrud, at hun kører selv. Saa er hun jo ikke saa bundet. Nu kan hun tage Drengen med sig op langs hele Kysten paa en Eftermiddag... Sæt dig ned, Stefania... var Sigtrud kørt?

FRU STEFANIA. Ja, hun var, de andre staar bare ude i Haven og snakker. *Sætter sig i Sofaen.*

FRU DAGMAR. Ja men Ebba — Ebba er vist kørt uden at faa Kaffe.

FRU STEFANIA. Ebba drikker aldrig Kaffe... Nej, hun heller ikke. Det er en af disse moderne Manier hos unge Piger, ikke at drikke Kaffe. Eller hvis de drikker det, saa baade uden Sukker og Fløde.

FRU DAGMAR *skænker Kaffe.* Vi venter ikke paa de andre. Jeg har sagt til dem, at Kaffen er her. Værsaagod. *Sætter sig.*

FRU STEFANIA. Tak... Aa — ja!

FRU DAGMAR. Jeg synes du sukker?

FRU STEFANIA. Aa — ja, jeg kom kun til at tænke paa, hvor meget af et Hjems ømme Traditioner der gaar i Graven med en gammel fin Dame som Mor. Der er ikke gaaet mere end et Aar siden hendes Død. Og dog er dette Hjem blevet et helt andet siden. Hvor er nu den S t i l, der var over det før?... Nej, du maa ikke misforstaa mig, Dagmar, og tro, at jeg er taktløs. Det er ikke d i g, der er forandret. Jeg siger blot d e t t e Hjem, fordi baade Mor og jeg gik ud fra, at Eggert

vilde blive Thorlacius-Navnets usvigelige Repræsentant og holde Slægtens Traditioner i Hævd. Nej, det er hverken dig eller mig, der har forandret os — det er vore Mænd.

FRU DAGMAR. Ja — navnlig din da.

FRU STEFANIA. Aa, det ved jeg dog ikke. Naar jeg mindes, hvor højt Eggert hele sit Liv har sat sine Krav til Trofasthed og Renhed, og saa hører ham tale om Ægteskabet som han gjorde ved Bordet idag, saa kan jeg ikke andet end ryste paa Hovedet. Større Forandring har jeg aldrig set hos noget Menneske i Løbet af et Aar.

FRU DAGMAR. Naar jeg mindes, hvordan Axel var, før de foretog denne Rejse sammen: nedbrudt paa Sjæl og Legeme, og saa kommer hjem igen livlig og glad som et Føl paa en Eng — saa kan jeg ikke andet end ønske dig til Lykke. Større og mere glædelig Forandring har jeg aldrig set hos noget Menneske i Løbet af et Aar.

FRU STEFANIA. Ønske mig til Lykke — du ved nok ikke, hvad det er du taler om. Axel er ikke længere et M e n n e s k e . . .

FRU DAGMAR. Du ved nok ikke, hvad det er, d u taler om.

FRU STEFANIA. Axel er ikke længere et Menneske. Han hører til blandt Elementerne. Han er en Slags Naturkatastrofe. Man kan lige saa godt forsøge at regulere et Jordskælv, som man kan prøve paa at holde Styr paa Axel. Jeg har opgivet ham.

FRU DAGMAR. Er du da ikke glad over, at han har faaet sit Helbred igen?

FRU STEFANIA. Jeg ved ikke, om jeg skal kalde det Helbred. Jeg synes tværtimod, det er sygeligt. Ikke at kunne se en smuk Kvinde uden straks at blive forelsket i hende. Ifjor var det dog kun én . . . Nej, det var ikke saadan jeg havde ventet, Eggert skulde bringe mig ham tilbage. Men Eggert er jo o g s a a forandret.

FRU DAGMAR. Ja, det er Axel, der har forledt

ham... Han har altid været en trofast Ægtemand til i Aar.

FRU STEFANIA. Og det siger du med et Smil?

FRU DAGMAR. Ja, jeg synes det er saa morsomt med de to. Nu har vi haft dem i Saksen i en hel Menneskealder — og lige saa snart de kommer udenfor vor Rækkevidde, slaar de sig løs... Som et Par tørstige Heste løber de til Floden. *Ler.*

FRU STEFANIA *skubber Koppen fra sig.* Jeg er meget forbavset over at høre dig tale saadan, Dagmar. Meget forbavset.

FRU DAGMAR. Ja, men en hel Menneskealder, Stefania. Synes du egentlig ikke vi kan være tilfreds? Jeg synes, det er morsomt at være gift med en Mand, som endnu er saa ung, at han kan gøre mig skinsyg paa andre Kvinder. Det er maaske fordi denne Følelse kommer saa sent, at jeg synes den er behagelig.

FRU STEFANIA. Jeg har nok hørt tale om den Slags perverse Følelser. Mig personlig er de fremmede... Nej, det hele er mig ubegribeligt. Eggert! Hvordan kan en Mand med saa indgroede Vaner og Livsanskuelser pludselig forvandles saadan? Det maa være en eller anden dybere Aarsag — noget, vi ikke forstaar, Dagmar.

FRU DAGMAR. Jeg synes, det er forstaaeligt nok, at to gamle Bedstemødre som vi ikke længere kan tilfredsstille Mænd med stærke og usvækkede Lidenskaber. Hos dem er det desuden kun flygtige Følelser, som —

FRU STEFANIA. Men en flygtig Følelse kan fæstnes. Er det aldrig faldet dig ind, at paa den Maade kunde det gaa saadan, at du helt mistede Eggert?

FRU DAGMAR. Nej, saa alvorlig er det aldrig faldet mig ind at tage den Sag.

FRU STEFANIA *efter en kort Tavshed.* Har du talt med Eggert?

FRU DAGMAR. Nej.

FRU STEFANIA. Du ved maaske ikke andet end hvad jeg har fortalt dig?

FRU DAGMAR. Det er to Maaneder siden han kom

hjem. Saa lang Tid behøver jeg ikke for at se, at der er et og andet, der er forandret. Der er mange Ting, han taler anderledes om nu end han gjorde før han rejste.

FRU STEFANIA. Har han da ikke selv sagt noget?

FRU DAGMAR. Nej, jeg har jo ikke spurgt ham.

FRU STEFANIA. Ja, I er nogen underlige Mennesker. Gaar her tæt op ad hinanden i to Maaneder, uden at nogen af jer siger et Ord. Det maa jeg dog sige, det tror jeg ikke, j e g kunde.

FRU DAGMAR. Nej, du har jo ogsaa en fastere Haand. Men der kan jo være Ting mellem to Mennesker, som de begge ømmer sig ved at røre ved, selv om det ikke gør ondt. Naa, nu kommer de da endelig. *Rejser sig.*

Man hører Latter og Stemmer ude i Entréen.

LOUISE, PROFESSOR THOMSEN, KARL, BALDVIN og EGGERT *kommer ind.*

FRU DAGMAR. Ja, nu har v i drukket Kaffe — av! — den er da varm nok endnu. Værsaagod og tag Kopper her ved Bordet...

BALDVIN. Sæt dig ned Mor, saa skal jeg tage mig af det. *Skænker Kaffe ved Bordet.*

EGGERT *tager en Æske Cigarer fra Rygebordet, og byder Cigarer. Sætter sig saa ved Siden af sin Søster i Sofaen — den eneste ledige Plads ved Bordet.*

KARL *tager et Par tomme Kopper paa Bordet.* Vi kan sætte os her ved Rygebordet, Louise.

LOUISE. Ja, lad os det.

BALDVIN. Damerne vil ikke have mere Kaffe?

FRU STEFANIA og FRU DAGMAR. Nej Tak.

BALDVIN. Værsaagod mine Herrer. *Byder Sukker og Fløde. Gaar dernæst med Bakken over til Rygebordet og skænker Kaffe.*

PROFESSOR THOMSEN. Man kan se, at Baldvin har været i London.

BALDVIN. Certainly. Do have some sugar, Mrs. Thorlacius — *med angliseret Udtale af Navnet* —, What a lovely name you have. *I* think it *is* the *most* wonderful name in the world. *So* glad I've met you. *Tager Bakken*

over til Skrivebordet, sætter sig paa en Stol paa højre Side af det, skænker sig selv Kaffe, og tænder en Cigaret.

KARL *tænder Cigaretter for Louise og sig selv.*

PROFESSOR THOMSEN. Jeg traf ifjor i England en dansk Mand, en Hr. Magnussen. Han er Bibliotekar i Oxford. Han havde lige faaet Besøg af en Landsmand, en Højskolemand, som ikke kunde tale et Ord Engelsk, men som nødig vilde have, at Bibliotekaren skulde tro det. Saa havde han slaaet op i en Ordbog for at kunne sige naar han rejste: »Gud bevare Dem«. Men han sagde: Goodbye, Mr. Magnussen, and God pickle you!

BALDVIN *faar Kaffen galt i Halsen, og er lige ved at tabe Koppen af Latter.* God pickle you! ... God pickle you!

FRU DAGMAR *med et lunt Smil til Fru Stefania.* Fortæl os hellere noget fra jeres s i d s t e Rejse. I maa have oplevet mange morsomme Ting paa den Rejse. Vi sad netop og talte om det, da I kom ind.

PROFESSOR THOMSEN. Ja, d e t var en morsom Rejse.

FRU STEFANIA. D e t var en morsom Rejse, siger han, i Modsætning til Englandsrejsen, hvor j e g var med.

EGGERT. Vidunderlig Rejse.

FRU DAGMAR. Hører du — ser du hvordan de begge bliver saasnart den Rejse kommer paa Tale. Med et lykkeligt Glimt i Øjet.

EGGERT. Man oplever saa meget nyt paa saadan en Rejse... Det er som om man saa Livet med nye Øjne... Man hører saa megen dejlig Musik... I skulde forresten en Aften gaa ind og høre det russiske Orkester i Tivoli —

KARL. Jeg var der igaar Aftes. *Eggert og Professor Thomsen ser begge hen til ham.*

EGGERT. Var du — og du saa ikke Axel og mig?

KARL. Nej.

FRU DAGMAR. Du kunde ellers gerne have taget mig med.

EGGERT. Det var saadan tilfældigt, vi gik derind. Jeg har vist ikke været i Tivoli i de sidste femten Aar...

LOUISE. Hvorfor er Frøken Birck ikke her idag?

KARL. Hun skulde til Fødselsdagsfrokost hos en Veninde.

Telefonen ringer.

KARL. Damefrokost.

BALDVIN *tager Telefonen.* Hallo... Jo, det er... Ja, det er mig...

EGGERT *læner sig tilbage i Sofaen.* Naa, det er til Baldvin.

BALDVIN. Hvadbehager?... Jo, det er Grosserer Thorlacius.

EGGERT. Nej, Grosserer Thorlacius, det er mig. Du er Direktør Thorlacius. Men jeg vil hellere være Grosserer.

BALDVIN *slaar nedtyssende ud med Haanden.* Hvem er De, siger De?... *Parodierende:* Er det »Museungen« — nej, goddag, goddag!

EGGERT *springer op som en Fjeder og farer hen til Skrivebordet.* Hvor vover du —

BALDVIN *løber med Hørerøret rundt om Bordet...* Jo, om jeg husker det... Igaar Aftes, ja.

EGGERT *fortsætter Jagten.* Vil du øjeblikkelig give mig Telefonen?

BALDVIN... Jo... ja... sammen med Grosserer Thorlacius og Professor Thomsen i Tivoli. *Smider Røret paa Bordet og løber hen i en Krog.*

EGGERT *farer efter Baldvin istedenfor at tage Telefonen.* Hvor vover du at tage m i n Telefon — — og — give dig ud for mig... *Ser, at Baldvin igen vil gribe Telefonen, men kommer ham i Forkøbet.*

PROFESSOR THOMSEN *har rejst sig, jaget op af Stolen af sin Hustrus flammende Blik.*

EGGERT... Hallo, hvem er det?... Er det »Museungen«! Ja vil De saa se at krybe ind i Deres Hul igen? Jeg er Grosserer Thorlacius, og jeg kender ingen Museunger. De kan forlange rigtig Nummer, og lade være

med at ulejlige hæderlige Borgere paa en højhellig Søndag. De kan bare prøve paa at ringe igen! Hører De det!... *Lægger Røret.* Det kan nok være hun lagde Røret. Jeg har aldrig kendt Mage.

Alle ser paa Eggert og Professor Thomsen i pinlig Tavshed, der hvor de staar, ved hver sin Ende af Skrivebordet.

KARL *rejser sig, standser ved dem og ser paa dem.* Det er nydeligt! *Gaar op i Baggrunden.*

BALDVIN *gaar frem, standser ved dem og ser paa dem.* Fy! *Gaar ned i Forgrunden, sætter sig hos Louise og holder hende i Haanden.*

FRU DAGMAR. Hvem var det, der ringede, Eggert?

EGGERT. Hvad — det har nok været en af dem, som bruger Telefonen til at lave Narrestreger i. Dem er der nok af. En eller anden af disse Bachfische eller ukonfirmerede Tøse som ikke ved hvad de skal bruge deres Tid til.

KARL. Er hun ovenikøbet ukonfirmeret?

BALDVIN. En, der var sammen med Onkel Thomsen og dig i Tivoli igaar Aftes. »Det er Museungen. Gud har Grosser'en allerede glemt det?«

FRU STEFANIA *med næsten grotesk Venlighed.* Du behøver ikke at staa op, Axel. Der er Plads nok her i Sofaen. Kom, Axel, og sæt dig her ved Siden af mig.

PROFESSOR THOMSEN. Det er din Plads, Eggert, det er din Plads.

FRU STEFANIA *rejser sig og gaar frem paa Gulvet.*

BALDVIN. Nu kommer Dragen. Gud hjælpe Far og Onkel Thomsen.

FRU STEFANIA. Ja, jeg forstaar godt I føler jer smaa. Det passer sig godt at samle sin fredelige og intetanende Familie omkring sig for at høre paa den Slags Nyheder. Jeg har set, at I har døvet jeres Samvittighed, men jeg troede dog I havde en Smule Skamfølelse tilbage. Jeg synes at have taget Fejl. Det er et smukt Eksempel, I giver jeres Børn. To erfarne Familiefædre og højt ansete Borgere gaar paa offentlige Steder og giver sig i

Lag med tilfældige Tøse. Saa vidt er det kommet med jer. Men selv om det er blevet frugtesløst at tale til jer om Familiebaand, saa skulde dog de Baand, der knytter jer til Samfundet, vække jer til Eftertanke. Har I glemt, hvem I er? Den ene en ledende Mand i finansielle Krese, den anden en ledende Mand i videnskabelige Krese. Og her staar vi, jeres Hustruer, og skal minde jer om det.

FRU DAGMAR *der har rejst sig*. Det hele er vist kun en Misforstaaelse.

PROFESSOR THOMSEN. Det hele er ligefrem latterligt. Vi gik over paa Nimbs Terrasse efter Koncerten, men der var ikke en Plads at faa. Saa kom der to af mine gode Venner, gamle Disciple, og tilbød os Plads ved deres Bord. De var i Selskab med tre henrivende unge Piger, og vi satte os ned og spiste vort Smørrebrød uden at undersøge deres Livsbane. Det er det hele.

EGGERT. Ja, jeg tror hverken Dagmar eller Stefania vilde have taget Forargelse deraf, hvis de havde været med.

FRU STEFANIA. Og saa ringer en af dem Dagen efter hjem til Eggert?

EGGERT. Ja, det er frækt, det indrømmer jeg. Men jeg kan da ikke gøre for at Pigebarnet maaske har faaet Lyst til at træffe mig igen.

FRU STEFANIA. Hvis vi ikke kunde tage Forargelse deraf, hvorfor vilde Eggert saa skjule det? Hvorfor alle de Udflugter, efter at hun havde ringet?

PROFESSOR THOMSEN. Det er uhyre forstaaeligt —

EGGERT. Det skal jeg sige dig. Jeg kendte dig. Jeg vidste, hvordan du plejer at tage paa Veje for de mindste Bagateller, min kære Søster.

BALDVIN. Det skal du slet ikke bryde dig om, Tante. Da du havde holdt din fortrinlige lille Tale om »Samfundsmoral kontra Familjemoral« — jeg vil sige dig, det greb mig. Jeg vilde have klappet, hvis jeg havde troet, du var færdig.

EGGERT. Du skulde hellere lade være med at op-

give et falsk Navn i Telefonen, dit Skarn. Det er din Skyld det hele.

BALDVIN. Min —? Den eneste trofaste Mand i Familjen!

FRU STEFANIA. Det er ikke noget at gøre sig lystig over.

BALDVIN. Du har ingen Anelse om, Tante Stefania, hvor alvorligt jeg ser paa denne Sag. Den eneste Forklaring jeg kan finde paa de to Familjefædres sjælelige Omslag efter at de er kommet hjem, er denne: de har paa Rejsen stiftet en ny og varig Forbindelse, de har fundet deres Livs store Kærlighed.

FRU DAGMAR *der har staaet lidt borte, ser først paa Baldvin, saa paa Eggert, gaar saa tavs hen til Sofaen og sætter sig.*

BALDVIN. Og véd du hvad jeg tror, Tante? Jeg tror, at begge de lykkelige Damer nu opholder sig her i København.

EGGERT *gaar hen til Baldvin og lægger Haanden tungt paa hans Skulder.* Hør min Dreng. Nu er det paa Tide, at du holder op med den Leg. Den er begyndt at blive en lille Smule mal-à-propos. Alt hvad du har opnaaet derved, er, at du har gjort din Mor bedrøvet. *Gaar tilhøjre.*

LOUISE. Lad os hellere gaa lidt ud paa Verandaen, Baldvin. Det er saa pinligt.

BALDVIN. Ja, lige straks.

LOUISE *gaar ud tilvenstre.*

EGGERT. Tager du det virkelig alvorlig, kære Dagmar? Har du endnu ikke vænnet dig til Baldvins gale Streger? Det er Takken, du faar, for at have gjort ham til din Yndling.

FRU DAGMAR. Jeg synes, at der er talt nok om den Sag nu.

EGGERT. Ja, det synes jeg ogsaa. *Gaar op i Baggrunden til Professor Thomsen.*

FRU STEFANIA. Ja, jeg kan godt forstaa, at Louise gaar ud af Stuen, naar det er den Slags Ting man faar at høre herinde.

BALDVIN. Ja, det har man ikke godt af. Saa, lille Stefania, gaa du nu lidt ud i Haven imens og leg — jeg skal nok kalde paa dig, naar du maa komme ind igen.

FRU STEFANIA *staar ubevægelig. Hun ligner bogstavelig en Statue, der ser ned paa Baldvin oppe fra en høj Sokkel, naar alene undtages at Øjnene lever. Slægtens hele ophøjede Myndighed er i dette Blik.*

BALDVIN *vil give sin Tante Indtryk af, at hun kan gøre selv en modig Mand bange, og nærmer sig Døren uden dog at vende Blikket bort fra hende. Gaar ud tilvenstre.*

KARL *har fulgt denne stille Tildragelse, og finder den saa komisk, at han ler himmelhøjt.*

FRU STEFANIA *synes Latter i dette Øjeblik er en direkte Uforskammethed, og vender sig og sender Karl det samme strenge Blik.*

KARL *vil give sin Tante Indtryk af, at han altid har været en god og lydig Nevø og nærmer sig den samme Dør paa samme Maade som Baldvin, og gaar.*

FRU STEFANIA *ser nu med tungt bebrejdende Øjne paa Professor Thomsen.*

PROFESSOR THOMSEN *vil give sin Hustru Indtryk af, at ifald hun ønsker, at han ogsaa skal gaa, skal det være ham en særlig Glæde at efterkomme hendes Ønske, og med det Sindelag gør han et Forsøg paa at flytte sig en lille Smule nærmere Døren, men saa snart han ser, at Fru Stefania vil standse ham, vender han selv om, dybt beklagende sin Fejltagelse.*

FRU STEFANIA. Dagmar — maa jeg sætte mig ind i Kabinettet et Øjeblik?

FRU DAGMAR. Ja, naturligvis.

FRU STEFANIA. Jeg vilde gerne tale et Par Ord med dig, Axel.

PROFESSOR THOMSEN. Med mig — ja — med — Glæde. *De gaar ind gennem Dagligstuen.*

EGGERT *gaar op og ned ad Gulvet.* Nej, det gaar dog min sandten for vidt. At sætte hele Huset paa den anden Ende for ingenting... Sagde du noget?

FRU DAGMAR. Nej, jeg sagde ikke noget.

EGGERT. Bogstavelig ingenting... Nej, dette her kan jeg ikke tilgive Baldvin.

FRU DAGMAR. Det er ikke andet end Kaadhed. Du kender jo Baldvin.

EGGERT. Det er ikke andet end Ondskabsfuldhed.

FRU DAGMAR. Aa Snak, Eggert. Det er netop fordi han ser paa det ligesom du selv.

EGGERT. Ligesom jeg selv?

FRU DAGMAR. Ja, som det rene og skære Ingenting. Derfor gør han sig lystig over det.

EGGERT. Det lykkedes ham da at gøre dig ked af det... jo, det mærkede jeg godt. Og saa skulde du bare vide, hvad det hele var. Ja, det ved du forresten. Det var nøjagtig det som Axel fortalte. Det er det hele. Det forsikrer jeg dig.

FRU DAGMAR. Har du nogensinde oplevet, at jeg ikke troede dine Ord?

EGGERT *sagte.* Nej. *Ser op, mærker at hun ser paa ham, og vender Blikket bort. Han føler sig trykket, han maa sige noget, men ikke en Tanke melder sig. Tilsidst er Tavsheden blevet for lang.* Baldvin skal ogsaa altid lave Ulykker.

FRU DAGMAR. Jeg forstaar ikke, at du tager dig det saa nær.

EGGERT. Nær — nej, jeg tager mig det ikke nær. Det er ikke noget, man behøver at tage sig nær.

FRU DAGMAR. Det synes jeg heller ikke.

EGGERT *efter en kort Tavshed.* Du har forkælet Baldvin altfor meget, Dagmar. Altfor meget.

FRU DAGMAR. Skal jeg nu have Skylden?

EGGERT. Nej, men du tager ham altid i Forsvar. Det er ligegyldigt, hvilke Tossestreger han finder paa, du tager ham altid i Forsvar.

FRU DAGMAR *støtter Hænderne mod Panden og stirrer ned paa Bordet.*

EGGERT *gaar hen til Bordet og sætter sig.* Jeg ved godt, hvad det var, du blev ked over. Det var slet ikke den dumme Opringning.

FRU DAGMAR. Nej.

EGGERT. Nej ... Det var da Baldvin begyndte at drille Stefania og slaa paa, at vi nok havde stiftet en ny og varig Forbindelse paa Rejsen — da blev du stille og gik herhen til Sofaen.

FRU DAGMAR. Det var anden Gang idag, at min Opmærksomhed blev henledt paa den Mulighed.

EGGERT. Anden Gang — ja saa? Var det Stefania —

FRU DAGMAR. Vi sad her og talte lidt sammen, da I kom ind.

EGGERT. Det havde jeg just ikke ventet af Stefania. At hun sad her, naar jeg ikke var tilstede, og forsøgte at liste en Kile ind i vort Forhold. Men det er vist ikke ualmindeligt med Kvinder, som selv lever i et ulykkeligt Ægteskab.

FRU DAGMAR. Nej, nej, Eggert. Det har hun ikke forsøgt. Det er helt forkert, hvis du har faaet det Indtryk ... Men du forstaar jo selv, at der er forskellige Ting, hun er vant til at høre dig tale anderledes om end du gør nu ... Hun synes vist, du har forandret dig siden du kom hjem.

EGGERT. Ja — ja, det har jeg vist. Det synes du vist ogsaa?

FRU DAGMAR. Du lægger jo ikke Skjul paa det, Eggert. Naar du taler med andre ... Til mig siger du ikke noget ... Jeg ved jo ikke noget om, hvor dybt den Forandrig, der er sket med dig, bunder. Jeg ser bare Forandringen. Jeg ser, at du ikke er den samme Mand, som jeg har levet mit Liv sammen med i syv og tredive Aar, og jeg ved, at det maa have en Aarsag. Hvis det jeg har hørt idag er Aarsagen, saa forstaar jeg den Forandring tilfulde. Det var kun derfor jeg blev stille.

EGGERT. Jeg tænkte det nok.

FRU DAGMAR. Du kan da ikke nægte, at du er en helt anden Mand efter den Rejse. Jeg mærkede det straks. Men det har ikke gjort mig urolig før idag. Hvergang den Tanke, at du havde forandret dig, forfulgte mig for

stærkt, var der en anden Tanke, jeg satte op imod den — og det gav mig Ro.

EGGERT. Hvilken Tanke, Dagmar?

FRU DAGMAR. Den, at jeg heller ikke var den samme Kvinde som blev gift med dig for syv og tredive Aar siden.

EGGERT *sænker Hovedet.*

FRU DAGMAR. Jeg har tit villet tale med dig om det i de sidste Aar. Men jeg ved ikke — du har selv gjort det saa svært for mig. Jeg husker en Gang, du blev ligefrem krænket, og gik ud af Stuen... Jeg forstaar godt den Forskel, der er paa Mand og Kvinde i vor Alder. Min Lidenskab er ophørt, og jeg forsoner mig med det. Du ejer endnu unge og stærke Følelser. Det forstaar jeg altsammen. Men, hvis disse Følelser udviklede sig i den Retning, at vort gamle Hjem — at alt hvad vi har levet sammen, hvis det altsammen nu skulde forsvinde — — *stryger med Haanden over Øjnene.*

EGGERT. Ja, Dagmar, saa tror jeg ogsaa nok, at jeg vilde synes der blev lidt tomt i mine Stuer. Nej, jeg indser godt, at jeg skulde have talt med dig før. Jeg skulde have sparet dig for at gaa i den Angst blot en eneste Dag. Men det var ikke saa let.

FRU DAGMAR *føler sig allerede lettet, lægger Haanden paa hans Arm.* Troede du virkelig ikke, at jeg selv havde tænkt over det?

EGGERT. Det var ikke det. Det var ikke, hvordan du vilde tage det. Det var, at jeg selv, Eggert Thorlacius, skulde høre mig selv tilstaa Handlinger, som jeg hele mit Liv har lastet hos andre. Hvilken Ret havde jeg nu til at dømme Karl og Baldvin?

FRU DAGMAR. Der er dog den Forskel, at jeg nu er inde i den Periode af mit Liv, hvor jeg ikke mere forlanger Troskab. Mens jeg gjorde det, havde jeg en mere trofast Mand end de fleste Kvinder.

EGGERT. Nej, der er ingen Forskel. Enten — eller. Enten er Trofasthed en Pligt, eller den er det ikke. Hvis den har sin fysiologiske Forklaring, saa er der ingen Forskel. Saa er det kun et individuelt Spørgsmaal, hvornaar

Trofastheden holder op. Vi lever sammen i fire og tredive Aar, Dagmar. Der er ingen Kvinde, jeg holder saa meget af, der er ingen anden Kvinde jeg attraar, derfor er jeg dig tro. Saa hører vort Samliv op, og i tre Aar er jeg mine Anskuelser tro. Men mine Anskuelser alene tilfredsstiller mig ikke, og hvad gør jeg saa? Det samme som andre Mænd, som ikke finder Tilfredsstillelse i deres Ægteskab. Det var den Karakterfasthed, jeg ønskede mine Sønner skulde arve.

FRU DAGMAR. Jeg ser godt, at du ikke har Ret. Men det gør ikke noget.

EGGERT. Jeg har Ret.

FRU DAGMAR. I er mærkelige, I Thorlaciusser. Det er ligegyldig, hvilket Syn I har paa Tingene — fanatisk skal det hævdes.

EGGERT. Jeg har Ret, Dagmar, jeg har aldrig før haft Ret.

FRU DAGMAR *med Antydning af et Smil.* Det er undertiden meget løjerligere Slutninger, I Mænd kommer til med Hjernen end vi Kvinder med Hjertet. Du maa gerne have Ret. Men jeg tror dog ikke, mit Ægteskab var blevet lige saa lykkeligt, hvis jeg havde været gift med Karl eller Baldvin.

EGGERT. Og nu — Dagmar?

FRU DAGMAR. Legemet har sine egne Længsler, Eggert. Jeg har mistet min Lidenskab — men jeg har ikke mistet min Hukommelse. *Støtter Haanden mod sin Kind og ser frem for sig i Tanker.* Ja nu — nu gaar netop denne store Forskel op for mig. Erindringen om vort Samliv, som var uden en Plet, fra det begyndte og til det endte. Det har været en eneste lang og trofast Dag.

EGGERT *tager hendes venstre Haand fra hendes Kind, drager den ned mod Bordet og bøjer sig over den.*

FRU DAGMAR *stryger hans Haar med den anden.*

EGGERT *rejser sig brat, vender Ansigtet bort, og gaar hen ad Gulvet. Men straks efter gaar han hen og sætter sig ved Siden af Fru Dagmar i Sofaen.* Det var mærkeligt, Dagmar, det du sagde om Erindringen. I de

sidste tre Aar, før jeg rejste, blandede der sig altid lidt Harme ind i mine Tanker om vort Samliv. Harme over den unaturlige Tomhed, det efterlod hos mig. Nu synes jeg det er ligesom noget, der ligger højt oppe og ingen maa berøre, noget der er omgivet af blaa og gylden Luft...

De sidder begge tavse et Øjeblik. Det banker sagte paa Døren i Baggrunden.

EGGERT. Kom ind.

FRU STEFANIA *kommer ind, behersket i sine Bevægelser, men med et Udtryk fuldt af tung og bitter Alvor.*

EGGERT. Hvor har du din Mand, Stefania?

FRU STEFANIA. Han sidder inde i Mors Stue — undskyld, han sidder inde i Kabinettet. *Gaar langsomt fremover Gulvet, sætter sig paa en Stol ved Rygebordet med Haanden under Kinden.*

EGGERT *rejser sig, gaar frem, standser og ser paa hende.*

FRU STEFANIA *uden at se paa ham, og uden at skifte Stilling.* Har du glemt Islandsk, Eggert?

EGGERT. Det var da et løjerligt Spørgsmaal. Nej, naturligvis, det har du vel heller ikke.

FRU STEFANIA. Var det ikke dig, der fik vor Tipoldefars store Obsidian Signet?

EGGERT. Jo, det ved du godt — jeg bruger det endogsaa undertiden ved højtidelige Lejligheder.

FRU STEFANIA. Og h a n s Far Amtmandens Kaarde — fik du ikke den ogsaa?

EGGERT. Jo — den bruger jeg ikke... Hvorfor spørger du om Ting, som du ved Besked om?

FRU STEFANIA. Staar der ikke Ordet *drenglyndi* graveret i begge de Ting ligesom i flere andre Familjestykker i dit Eje, og ligesom det staar i Firmaets Bomærke. Har du glemt, hvad det Ord betyder?

EGGERT. Nej, Stefania, det vilde jeg mindst af alt glemme.

FRU STEFANIA. Du ved, hvor meget jeg holder af min Mand. Du ved, dengang jeg ikke skulde se ham i

syv, otte Maaneder, saa vilde jeg have været glad ved at være den sidste Aften alene sammen med ham. Alligevel kom jeg til dig. Der er Ting, en Kvinde kan have vanskeligt ved at tale med en Mand om, selv med en Bror. Men saa meget forstod du dog, at det ikke blot var en Patient, jeg gav i din Varetægt. Der var ikke den Mand paa Jorden, jeg havde større Tillid til end dig. Det v i d s t e d u. *Rejser sig.* Ja, og jeg siger det her, mens Dagmar hører paa det, fordi hun jo ogsaa var tilstede denne sidste Aften: Det er ikke *drenglyndi* at svigte mig som du har gjort det.

EGGERT. Jeg forstaar dig ikke, Stefania. Jeg forstaar ikke, hvad i Alverden det er, der gør dig saa urimelig. Det er dog ligefrem latterligt at vente, at jeg eller nogen anden skulde kunne passe paa din Mand.

FRU STEFANIA *med flammende Harme.* Du svigtede dig selv, derfor svigtede du os. Du gik daglig ved hans Side og berøvede ham din egen moralske Styrke. Det er din Skyld, at jeg nu har mistet ham helt. At han gaar omkring i mit eget Hjem som en fremmed Mand. Det skal jeg aldrig tilgive dig, Eggert.

BALDVIN *staar i Døren tilvenstre og har hørt den sidste Sætning. Med beskyttende Gestus til Karl, der ogsaa kommer tilsyne i Døren:* Jeg tror ikke, du skal gaa indenfor, Karl. Tante er fuldstændig oldnordisk idag.

FRU STEFANIA. Jeg mindes, at man engang i dette Hus lærte, at det ikke var helt velopdragent at komme ind til andre uden at banke paa Døren.

PROFESSOR THOMSEN *kommer ind fra Baggrunden.*

BALDVIN. Hørte du det, Onkel Thomsen?

PROFESSOR THOMSEN. Hvilket?

BALDVIN. Du er ikke velopdragen!... Jo, det siger Tante.

KARL *er kommet indenfor og sætter sig ved Enden af Skrivebordet.* Ja, jeg forstaar nu Tante meget godt. Jeg synes nemlig heller ikke, at dette Hus er til at kende igen. Jeg synes, der mangler noget af den Selvtugt, jeg

lærte ... Onkel Thomsen, kan du ikke forklare mig Grunden til, at Mennesker undertiden ligefrem skifter Natur?

BALDVIN. Nu skal j e g forklare dig det, Karl.

EGGERT. Nej, det skal du aldeles ikke. Det er nok, at du har —

BALDVIN. Jo, naar Onkel Thomsen ikke vil.

EGGERT *gaar stiltiende fra ham og hen til en Stol i Forgrunden.*

FRU DAGMAR. Hvorfor beder du ikke dine Sønner gaa ud af Stuen? Det vilde du have gjort i gamle Dage i lignende Tilfælde.

EGGERT. I gamle Dage ja — men i gamle Dage var der ingen lignende Tilfælde. De har Ret til at sige, hvad de ønsker.

BALDVIN *læner sig mod den forreste Kant paa Skrivebordet.* Hør nu her. Lad os tage for Eksempel en Mand, som er blevet opdraget ifølge de aarhundredgamle moralske Dogmer, at man skal tvinge alle Menneskers Følelsesliv ind i den samme ideale Spændetrøje, og som derfor hele sit Liv har staaet som en streng og starblind Retfærdighedsgudinde overfor alle dem, der tænkte anderledes — naar nu den samme Mand af en eller anden Grund river alle Baand af sig, saa forandres i Virkeligheden hans eget Sanseliv, og med den Forandring, der er foregaaet med ham selv, skifter han ogsaa sit Syn paa andre. Han forstaar nu, at Menneskenes Urdrifter ejer lige saa mange Faser, som der er Mennesker. Og naar han saa er saa heldig at være gift med en Kvinde, som ogsaa forstaar det, fordobler han paa hendes gamle Dage den Omhu, han har vist hende hele sit Liv.

PROFESSOR THOMSEN. Det var forfærdeligt pænt sagt af Baldvin.

EGGERT *rejser sig.* En sød Dreng — jeg kan godt lide ham.

PROFESSOR THOMSEN *med et Blik til Fru Stefania.* Ja, d u kan sagtens, Eggert.

FRU STEFANIA *gaar hen til dem.* Jeg er rystet over jer, vil jeg sige jer. Ja, j e g bliver ikke sentimen-

tal. I gamle Dage vilde Baldvin have faaet en Overhaling af sin Far, hvis han havde talt saadan om den Slægtsaand, der herskede i vore Forældres Hjem. Nu tramper han det altsammen under Fødder — og bliver til en Slags Engel i Familjen. Jeg er glad over, at det ikke var m i n Dreng, der talte saadan.

PROFESSOR THOMSEN. Jeg vilde ønske, det havde været m i n Dreng.

EGGERT. Nu tror jeg, vi skulde gaa lidt ud. Det er dejlig Solskin og her er saa megen Tobaksrøg.

FRU STEFANIA. Ja, vi kan godt gaa ud. Men saa venter jeg ude paa Gaden til Ebba kommer. Det er haardt at skulle formene hende Omgang med ens Nærmeste. Men forstaar jeg ikke andet, saa forstaar jeg idetmindste at være en Mor for mine Børn. Efter at jeg idag har set, hvordan min Mors gamle Hjem er blevet i Løbet af mindre end et Aar fra hun døde, skal jeg nok sørge for, at Ebba ikke kommer mere her i Huset.

PROFESSOR THOMSEN. Her i Huset — her i dette Hus — det vilde være latterligt, hvis det ikke ligefrem var uforskammet.

EGGERT *gaar ned i Forgrunden til Fru Stefania, behersket men alvorlig.* Jeg ved godt, Stefania, at du har holdt meget af Axel. Men jeg kender en anden Kvinde, som ogsaa har holdt af sin Mand. Hun holdt saa meget af ham, at hun rensede sin Kærlighed for alle Tanker undtagen Tanken om hans Lykke. Det kostede hende, at hun mistede ham, og hun tog Afsked med ham med et Smil — med smilende Sejr over sine egne Følelser. Det er den Kvinde, Ebba er sammen med idag, og jeg tror ikke, hun kan være i bedre Selskab. Men med al Agtelse for vort gamle Navn, saa tvivler jeg paa, at Sigtrud har faaet dette Hjertets Vidsyn — hvis jeg maa bruge det Udtryk — fra Slægten Thorlacius. Du kan sige om mig, hvad du vil. Men jeg beder dig erindre, at dette Hjem ogsaa er Dagmars og Sigtruds.

BALDVIN. Sig mig Tante, maa G e o r g heller ikke komme i m i t Hus? Jeg har bedt ham komme til Bridge

imorgen Aften?... Hvorfor er han forresten ikke med her idag?

PROFESSOR THOMSEN. Han er ude paa Galopbanen. Han har ikke andet end Væddeløb i Hovedet.

FRU STEFANIA. Det er ikke sandt. Georg er en virkelig dygtig ung Forretningsmand. Det er kun jer, der aldrig har villet se det. Det er den Glæde, man har af at tilhøre en gammel Købmandsslægt.

BALDVIN. En gammel f i n Købmandsslægt.

FRU STEFANIA. Ja, en gammel f i n Købmandsslægt. Netop f i n. Men det hjælper jo dog hverken dig eller de andre til at forstaa, at man gerne vil værne om dens Traditioner. Er der ingen af jer, der forstaar mig! Hvorfor svigter I mig allesammen Det er som om jeg staar alene tilbage i Verden. *Sætter sig i Skrivebordsstolen og græder.*

FRU DAGMAR *rejser sig, gaar hen til Fru Stefania, og forsøger at trøste hende.*

BALDVIN *til Karl, i Forgrunden.* Aa Herregud. Tager hun sig det saa nær. Det er nu alligevel trist at se en gammel Eg knække.

KARL. Ja, det har nu været en stærk Slægt, Baldvin.

BALDVIN. Ja — Kvindesiden.

KARL. Jeg tror, jeg vil slutte mig til Tante Stefania.

BALDVIN. Du!... Det vilde klæde dig!

KARL. Efter alt hvad j e g har faaet at høre i de sidste ti Aar!

BALDVIN. Kom herhen et Øjeblik. *De gaar op i Baggrunden. Baldvin taler med Karl og Eggert. Eggert ryster paa Hovedet, men mere Indtryk faar man ikke af Samtalen.*

FRU DAGMAR *er det lykkedes at trøste Fru Stefania saavidt, at hun gaar med hende ved Armen hen til Sofaen, hvor de begge sætter sig.*

FRU STEFANIA *er dog stadig meget bedrøvet.*

BALDVIN *foreslaar øjensynlig, at de skal tale sammen inde i Dagligstuen. Han lukker Døren op og vinker Professor Thomsen hen. Alle fire Herrer gaar ind i Dagligstuen.*

FRU STEFANIA. *Der er nu kommet mere Ro over hende — hun sukker dybt.* Nej, jeg bliver aldrig mere lykkelig.

FRU DAGMAR. Aa, hvorfor skulde du ikke blive det. Der er dog ikke sket nogen virkelig Ændring i dine Forhold. Det har vi jo dog vidst fra vi var unge Piger, Stefania, at Kvinden ældes tidligere end Manden.

FRU STEFANIA. Det ved jeg dog ikke. Det syntes jeg ikke, de gjorde i gamle Dage — —

FRU DAGMAR. Der kommer jo dog den Tid i Kvindens Liv, hvor hun ser sin egen Elskov visne som en Eng paa en Efteraarsnat. Det synes jeg er Hovedsagen. Og vi kan dog ikke forlange — —

FRU STEFANIA. Ja, du er ældre end jeg, Dagmar — jeg er ikke en vissen Eng. *Græder paany.*

FRU DAGMAR. Ja, det forstaar jeg o g s a a. Men der findes jo ogsaa en lysere Side paa denne Sag, og det er, at hverken du eller Børnene har m i s t e t Axel.

FRU STEFANIA. Børnene ikke, nej. Men jeg. Jeg har mistet ham. Det er netop, hvad jeg har. Du siger, du forstaar det, Dagmar. Men i Virkeligheden forstaar du det ikke. Du gaar ud fra dig selv og dine egne Følelser. Du taler om forsvunden Elskov. Ja, det er netop hele Forskellen paa dig og mig. Hvis jeg har hørt op med at gøre ethvert Krav til ægteskabeligt Samliv, saa vilde jeg maaske tage det mere roligt. Eller hvis min Mand gav mig blot en lille Smule af sin Kærlighed. Men i mit Ægteskab er jeg blevet ladt ene tilbage, som paa en øde Ø, som er omsust af min egen Lidenskab ... Du har ikke prøvet det, Dagmar, nej, du har ikke prøvet det ... Du har ikke prøvet denne brændende Længsel efter Alderdommen.

FRU DAGMAR *føler en inderlig Trang til at være god imod hende, men indser sin Afmagt og kan kun tage hendes Haand og stryge den mekanisk, ustandselig, men hun selv ser frem for sig i Tanker.*

FRU STEFANIA. Og det forstaar nu ikke de Unge — nej. D e ler kun. Og ingen kan komme og fortælle dem, hvor ubarmhjertig deres Latter er.

LOUISE *kommer ind fra venstre.* Hvor er alle Herrerne?

FRU DAGMAR. Jeg tror nok, de er inde i Dagligstuen. *Alle Herrerne kommer ind og gaar ned i Forgrunden.*

FRU STEFANIA *retter sig.*

BALDVIN. Tante Stefania — vi har det altid saadan med smaa Skærmydsler naar vi træffes. Nu vil jeg dog en Gang i dit Liv gøre dig glad. Du siger, at vi aldrig har villet se Georgs Evner, og vi har heller ikke gjort meget for at hjælpe ham, det er sandt. Nu har jeg talt med Far og Karl om det. Vi optager Georg i Firmaet.

FRU STEFANIA *rejser sig.* I Firmaet — hvorledes?

BALDVIN. Ligestillet med Karl og mig. Med samme Gage og samme Rettigheder.

FRU STEFANIA *næsten græder af Glæde og farer Baldvin om Halsen.* Søde Baldvin.

BALDVIN *kysser hende paa Kinden.*

FRU STEFANIA. Jeg har nu altid inderst inde vidst, at du holdt af mig.

BALDVIN. Det maa du ikke sige, Tante. Gud, hvor jeg hadede dig som Barn!

FRU STEFANIA. Som Barn, ja — men du v a r jo ogsaa en usædvanlig uartig Dreng. *Vender sig mod Professor Thomsen.* Hvad sagde jeg? *Med uendelig Stolthed:* Georg Thomsen, Direktør i Firmaet Thorlacius & Søn. Og som d u har været mod den Dreng! Han vilde aldrig blive til noget, aldrig gøre Karrière! Og Drengen er dog ikke mere end 27 Aar.

LOUISE. Til Lykke, Tante Stefania.

FRU STEFANIA. Tak mit Barn. *Omfavner hende.*

FRU DAGMAR. Det er dejligt at se dig saa glad, Stefania.

FRU STEFANIA. Ja, det er den bedste Dag i mit Liv. *Omfavner hende ogsaa.*

EGGERT *med et Smil til Professor Thomsen.* Der er meget, en god Stilling kan faa en til at glemme.

FRU STEFANIA *gaar frem med sin Pung i Haan-*

den og nærmer sig Eggert halvt undsélig som en Skolepige. Eggert... her er de halvtreds Øre.

EGGERT *tager Pengestykket.* For hvad?

FRU STEFANIA. For Ballonen.

EGGERT. Aa Herregud ja. *Aabner sine Arme imod hende.*

FRU STEFANIA *kaster sig i hans Arme og gaar saa med de andre Damer op i Baggrunden.*

KARL *vender sig mod Eggert.* Der er meget, en god Stilling kan faa én til at glemme, ja — men ikke noget imod hvad en lang Rejse kan faa én til at glemme.

EGGERT. Hvadbehager?

KARL. Jeg siger dig det, Far, at næste Gang du kommer til mig, saa kommer jeg med min Haveslange imod dig. Kærligheden — Kærligheden. Hvad e r det dog for et gyseligt Monstrum, I vil gøre Kærligheden til?

EGGERT. Karl —.

KARL. Ja, naturligvis, hvis det er dit Ideal at gøre dig til en erotisk Vandrepokal —

EGGERT. Nej, hold op Karl, jeg beder dig. Som jeg har stillet mig overfor dig er ingenting lettere for dig nu end at blive saadan ved hele Dagen. Jeg ved det godt selv. Og der er mere, jeg ved. Jeg ved, at ethvert Menneskes Anskuelser kun er et Forsvar for hans Handlinger — dem han udøver eller kan tænke sig at udøve. Jeg mindes en Samtale, jeg havde med Sigtrud ifjor — ja, det var saamænd den samme Dag, Viggo gik fra hende.

KARL. En Samtale — om hvad?

EGGERT. Om noget, jeres Bedstemor fortalte hende som lille Pige. Om de arabiske Telte.

BALDVIN. Og Araberne drager afsted —

EGGERT. Naa, du kender det.

BALDVIN. Ja, det har Bedstemor virkelig ogsaa fortalt mig. »Vi er saamænd alle Nomader«, føjede hun til, og det er det fornuftigste, Bedstemor sagde i sit Liv.

Sollyset strømmer ind i Stuen.

LOUISE. Nej, hvor er det dejligt Solskin. *De flytter sig alle uvilkaarligt nærmere Vinduet.*

FRU DAGMAR. Ja, nu tror jeg nok vi skal gaa lidt ud i Haven. Saa skal jeg se, hvad jeg kan finde at traktere med.

BALDVIN. Ja, lad os det. *Til Professor Thomsen.* Jeg tror, det er heldigt inden Tante igen kommer i Tanker om, at du eksisterer... Saa lille Børn, tag nu hinanden under Armen, saa gaar vi ud i Haven. Karl, dig giver jeg skøn Louise. Tante —!

FRU STEFANIA. Hvad skal nu det til?

BALDVIN. Tante Stefania — du har en Charme, der er blevet saa sjælden nutildags, den Charme: at gaa smukt henad et Gulv. Jeg kender ingen Dame, der gaar saa stilfuldt og fornemt ved sin Kavalers Arm. Det er noget, der er nedarvet gennem gamle fine Slægter.

FRU STEFANIA. Hvad der ogsaa er nedarvet gennem gamle fine Slægter — hvis de da ikke er altfor degenererede — er Evnen til at gennemskue sin lille Nevøs Rænker. Hvornaar er du begyndt at tro, at din Tante er enfoldig?

BALDVIN. Det har jeg skam aldrig troet. Jeg elsker simpelt hen at se dig gaa henad et Gulv. Du maa ikke nægte mig det.

FRU STEFANIA *naadig og fornem.* Idag nægter jeg dig ikke noget, du beder mig om, Baldvin... Jeg venter kun paa min Kavaler.

PROFESSOR THOMSEN *gaar hen til Fru Stefania, bukker ærbødigt og byder hende sin Arm. De gaar tværs over Gulvet i Retning af Døren, saa følger Karl og Louise og endelig Eggert og Dagmar.*

BALDVIN *gaar bagerst, og siger, inden han kommer hen til Døren, højt saa det runger i Stuen.* Og Araberne drager afsted, med deres Kameler og Telte......

S. L. MØLLERS BOGTRYKKERI, KØBENHAVN.
212088